

Sống Lưng Của Jesse

Contents

Sống Lưng Của Jesse	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	5
4. Chương 04	7
5. Chương 05	10
6. Chương 06	11
7. Chương 07	15
8. Chương 08	17
9. Chương 09	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	26

Sống Lưng Của Jesse

Giới thiệu

Tác giả :Yamada Amy Yamada Amy tên thật là Yamada Futaba, sinh năm 1959 ở Tokyo. Bà từng th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lung-cua-jesse>

1. Chương 01

“Cô ấy chả xinh lắm nhỉ. Tạm được thôi.”

Đây là câu nói đầu tiên dành cho Koko của thằng quỷ nhỏ 11 tuổi, nó sẽ làm cô khốn khổ trong suốt mấy tháng tới.

Koko ngấm khuôn mặt của thằng quý nhỏ, đang chọc chọc món trứng bác, với một linh cảm xấu. Rick đang trong tâm trạng hứng khởi. Mới sáng ra đã rót rượu gin vào ly và tỏ ra phấn khích. Còn Koko thì sau cuộc vui cuồng loạn đêm qua, chỉ cần nhìn thấy rượu là đã gần buồn nôn rồi. Cô đặt một bình nước to trước mặt và uống nước đá liên tục.

“Nhìn khuôn mặt cô ấy kìa. Đáng yêu quá. Không hôn không chịu được. Thân hình thật là gợi cảm, không ôm không chịu được.”

Rick nói vậy và đặt môi lên Koko. Mùi rượu tạo cảm giác kích thích ở cổ họng khiến cô phải cố gắng lắm mới kìm được cơn buồn nôn.

Còn thằng quý nhỏ đó, Jessie, nhìn bố với vẻ coi thường và đặt mạnh cái đĩa xuống. Nó chẳng hề đụng đến món rau sống trộn. Nó đứng lên.

“Cô nhớ nhé. Cháu ghét tất cả các loại rau, trừ đậu bắp.” Trong khi Koko còn đang ngẩn người ra quên cả trả lời, thì thằng bé cầm lấy cái áo khoác và chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Bố, con sẽ ăn trưa cùng Alex nên bố khỏi lo. Chúc bố vui vẻ.” Cánh cửa khép lại, thế là trong bếp chỉ còn mỗi hai người. Koko và Rick. Koko chăm chú nhìn Rick với tâm trạng nhẹ nhõm. Đột nhiên Rick nhìn xuống có vẻ ngượng ngùng, uống cạn ly rượu và đứng lên đi sang phòng khác. Koko đi về phía phòng ngủ với tâm trạng ngọt ngào và bắt đầu cởi bộ quần áo. Cô trượt vào giường khi trên người chỉ còn một chiếc quần lót nhỏ xíu. Chắc là Rick sẽ đến bên mình ngay thôi, và sẽ lại có thêm một màn nóng bỏng như đêm qua. Đối với Koko, đây là khoảnh khắc vui vẻ nhất mỗi lần ngủ với một người đàn ông mới quen biết. Và cũng là vị ngọt của câu chuyện yêu đương. Đây là lúc hai người sẽ đánh giá xem họ có thể trở thành bạn tình lâu dài hay không bằng con mắt đã tỉnh táo lại từ rượu và khoái lạc. Sau khi đã được giải tỏa khỏi sự cuồng nhiệt bởi sự tò mò dục tính, cuối cùng thì họ cũng có thể khám phá tỉ mỉ cơ thể của nhau một cách thuần túy. Koko soi gương. Cô vén tóc với vẻ mãn nguyện. Lớp trang điểm đã nhạt đi. Cô ý thức được rằng mình đang ở vào cái tuổi mà gương mặt thật có thể thoáng thấy từ sau lớp trang điểm đã nhạt đi khiến mình trông càng hấp dẫn. Cô vùi mặt vào gối. Sơn môi dính vào gối từ tối qua lại nhuộm hồng má cô thêm lần nữa.

Cô tạo tư thế khiến mình trông xinh đẹp nhất trên những nếp gấp của tấm mền và chờ Rick đến. Thế nhưng, chờ mãi mà chẳng thấy Rick đến gì cả. Tư thế cô đang giữ bây giờ không phải là tư thế tự nhiên nên cơ chân cô bắt đầu cảm thấy mỏi. Chờ mãi đến phát mệt, Koko khẽ khàng nhòm sang phòng bên cạnh. Trời đất, Rick đang vừa uống rượu vừa giặt đồ! Cô thở dài. Từ trước đến nay cô vẫn tự tin mình là chuyên gia trong lĩnh vực yêu đương, nhưng trong cuốn cẩm nang dạy yêu của cô chẳng có mục nào giải thích về tâm lý người đàn ông đi giặt đồ vào buổi sáng hôm sau của cuộc ân ái. Thường thì những người đàn ông trải qua đêm đầu tiên với cô, sáng hôm sau, sau khi ăn sáng họ sẽ lại kéo cô vào giường, rủ rỉ vào tai cô những lời tằm thường, ngọt ngào nhưng đầy hấp dẫn.

“Sao thế?”

Khi cô cất tiếng hỏi từ phía sau lưng Rick, anh hét tướng lên, và đánh rơi luôn cái ly đang cầm ở tay.

“Em làm anh giặt mình à?”

“À, ừ, à...”

“Anh thích giặt đồ à?”

Cô vừa nói vừa nhặt những mảnh vỡ của chiếc ly.

“À..., ừ...”

Rick ấp úng và bắt đầu vắt chiếc áo sơ mi ướt bằng tay mà quên mất cái máy giặt tự động. Anh chàng ngượng hay sao ấy nhỉ? Anh nói là mình bao nhiêu tuổi nhỉ? Có con trai lớn tướng như thế thì cũng phải ngoài ba mươi lăm tuổi rồi. Sao thế nữa không biết? Đã ngủ với nhau rồi mà còn ngượng ngùng, thật là phiền phức.

“Lại đây.”

Koko nắm lấy tay anh, kéo về phía phòng ngủ.

Khi cô trườn vào giường thì anh ta đóng kín tấm màn cửa sổ và bắt đầu cởi bỏ quần áo. Bàn tay anh mát lạnh và ẩm ướt bởi nước của chiếc máy giặt. Khi anh ve vuốt cổ cô bằng bàn tay đó, cô cảm thấy như ngửi thấy mùi xà phòng. Đến khi cơ thể mát lạnh bởi không khí bên ngoài của Rick dần hấp thụ thân nhiệt của cô, thì cuối cùng anh ta cũng bắt đầu thực hiện việc trải qua “buổi sáng hôm sau” đúng kiểu trong cuốn sách dạy yêu của cô.

Rick và Koko gặp nhau lần đầu tiên vào tối qua.

Trong hộp đêm, giữa lúc vui vẻ huyền ảo với hội bạn, họ chăm chú nhìn vào mắt nhau và khẽ

trò chuyện. Anh ra sức tán dương Koko, điều này thì cô đã quá quen rồi nên chẳng thể làm cô rung động. Nhưng khi rời khỏi cô để đi toilet, anh ngoái lại nhìn như sợ ai đó có thể đoạt mất cô, rồi hấp tấp bước đi khiến cô thấy có cảm tình. Thế rồi, lúc quay trở lại sau khi nhanh chóng giải quyết xong nhu cầu, thấy Koko vẫn một mình chờ mình, Rick tỏ ra rất phấn khởi. Cơn say đã giúp anh giải tỏa sự căng thẳng. Còn Koko thì chẳng có gì khác mọi khi. Những cuộc gặp gỡ kiểu này đối với cô là chuyện thường tình, cô chẳng có cái tâm trạng kỳ vọng kiểu như anh ta sẽ làm thế nào để rũ cô sau khi tiệc tan mà cũng chẳng rung động bởi những lời nói của anh. Cô chỉ đơn giản thích thú với sự khởi đầu của một cuộc tình mới mà thôi. Anh uống nhiều rượu thật. Và rồi cô cũng bị cuốn theo, nhắc lý lên nhấp môi. Cô khéo lồng câu hỏi vào những câu đùa và những lời khơi gợi ham muốn để kiểm tra các mục cần thiết, xem người mà cô cho rằng có thể sẽ cùng cô qua đêm có đủ điều kiện cho việc đó hay không. Anh không có vợ, Koko chẳng may có ý định quan hệ với người đàn ông đã có gia đình. Đó chẳng phải vì cô không muốn phá vỡ gia đình của người đàn ông đó, mà vì cô không thích ôm ấp cơ thể người đàn ông đã bị người đàn bà khác ôm chán chê rồi. Cơ thể người đàn ông đã có vợ tỏa ra mùi hương của tình dục theo quán tính.

Không có gì khiến cô chán ngán và khó chịu bằng lời nói chỉ yêu mình em phát ra từ miệng người đã có vợ. Về điểm này thì Rick đạt tiêu chuẩn.

Rick cũng cảm nhận được rằng cô có cảm tình với mình nên càng lúc càng tỏ ra phấn khích. Vẻ rạng rỡ của anh, bây giờ, chính lúc này, thể hiện rõ niềm vui sướng được chiếm hữu một người phụ nữ hấp dẫn. Điều này làm Koko thấy dễ chịu.

Thỉnh thoảng, anh khẽ gại gại người Koko, khi cô kêu lên như một đứa trẻ thì anh nói rằng nếu về nhà anh thì anh sẽ dùng lưỡi cù toàn thân em, khiến cô hình dung đến cách anh ta yêu cơ thể mình. Cô tin là mình sẽ cùng trải qua đêm nay với người đàn ông này. Anh rất hoan hỉ. Thế nhưng anh lại cố tình nói giảm bớt số tuổi của mình, điều mà ngay cả người mới gặp lần đầu tiên như Koko cũng thấy rành rành là nói dối. Cô hơi mất hứng. Cô hơi thất vọng vì hành động như đàn bà của Rick nên đã nghĩ lại, rằng sẽ để lùi việc ngủ với nhau vào lúc khác. Cô không muốn lãng phí. Bởi cô nghĩ theo kinh nghiệm từ trước đến nay, chuyện này chẳng có giá trị gì ngoài một cuộc mây mưa dễ chịu.

Khi anh nói nào cùng về nhà anh đi với về đương nhiên là chuyện phải xảy ra như vậy, cô nói rằng mình muốn dời việc đó sang lần sau. Anh ta cúi gằm xuống, vẻ mặt tỏ rõ là bị sốc. Bộ dạng như muốn khóc đó khiến cô đâm ra bối rối.

Cô xoa dịu Rick rằng mình là gái nhà lành nên không thể qua đêm với người mới gặp lần đầu tiên. Cô phát ngượng vì lời nói tùy tiện của mình, nhưng Rick thì có vẻ như chấp nhận lý do đó. Rick chú ý tránh nói đến đề tài tình dục và bắt đầu kể về con trai của mình, Jesse. Nào là con trai của anh là đứa trẻ đẹp trai nhất thế gian này. Rồi thì mối quan hệ giữa hai bố con giống như hai người bạn v.v... Anh bắt đầu kể về con trai mình, mặt cúi gằm xuống. Chuyện đó hoá ra lại rất lời cuốn Koko. Cô chẳng quen biết đứa trẻ nào. Kiến thức về đàn ông của cô thì gần như hoàn hảo, nhưng cô chẳng biết tí gì về những thằng bé cả. Cô không kiềm chế nổi sự tò mò. Kiểu gì cô cũng muốn nhìn thấy đứa bé đó, để được như vậy thì nhân tiện ngủ với Rick một đêm cũng không có gì khó khăn cả.

Khi cô nói “Nào mình về nhà anh thôi,” và đứng dậy, Rick há hốc miệng, nhìn cô chăm chăm như vừa xảy ra chuyện khó tin. Anh chẳng thể nào biết được những điều diễn ra trong đầu của Koko khi nhảy đến ôm chầm và nói lời cảm ơn cô.

Khi vừa mở cửa bước vào nhà, Koko nói ngay: “Em muốn nhìn thấy con trai anh.” Rick vui vẻ khẽ mở cửa phòng ngủ của thằng bé và mời cô vào.

“Đấy, đẹp trai chứ?”

Cô không biết nên trả lời như thế nào. Đứa trẻ có khuôn mặt của người phương Đông. Mà cô cũng chỉ thấy nó giống con khỉ thôi. Cô thấy vọng, ậm ừ trả lời lại Rick. Tất nhiên cô không thể nói thẳng bé giống con khỉ được.

Bàn tay đang chuẩn bị đồ uống của Rick cho thấy rõ ràng là anh ta đã say mèn. Koko thần thờ nhìn theo. Cô thật sự rất thất vọng. Thế nhưng, có một điều mà cô không hề dự tính trước, đó là chuyện ân ái giữa cô và Rick, mà cô vốn chỉ coi là chuyện tiện thể thôi, lại chẳng hề làm cô thất vọng chút nào. Cô quên bằng sự tồn tại của đứa trẻ đang ngủ ở phòng bên và chìm trong đắm đuối.

2. Chương 02

RICK CHIỀU CHUỘNG KOKO HẾT MỰC. ANH đối xử với cô như thể cô là một đứa trẻ vậy. Đối với Koko, vốn đã mệt mỏi vì trước nay vẫn yêu và ghét đàn ông ngang bằng nhau, thì đây quả là điều dễ chịu. Trước khi ra khỏi nhà, anh luôn chạm vào đầu đó trên cơ thể cô. Khi cô đang ngủ thì anh quấy rầy giấc ngủ bằng cách chọc chọc vào má cô. Cô bắt đầu thấy quyến luyến mối quan hệ không cần lời lẽ bóng bẩy hay phải lựa ý nhau. Khi ở cùng Rick, mọi cử chỉ hay điệu bộ yêu đương khi cô ở cùng những người đàn ông đều trở nên vô nghĩa. Cô chỉ việc cứ là bản thân mình là được, điều này hơi trái với quan niệm của cô về vẻ đẹp, tuy nhiên đây là lần đầu tiên trong đời cô hoàn toàn thả lỏng mình trước đàn ông. Cuối tuần, cô trở nên năng đến nhà Rick, cùng chia sẻ quãng thời gian này với anh và Jesse, để rồi bắt đầu thấy ghét ngày thứ Hai là ngày cô phải rời khỏi nơi đây về nhà mình. Cứ đến sáng thứ Hai là cô lại đập tung cái ga trải giường đánh những cục len nhỏ và kêu lên “Em không thích cái ga trải giường này! Em không muốn rời khỏi đây!” Vào những lúc như thế này, Rick thường vỗ nhẹ vào lưng cô như đang dỗ dành đứa trẻ. Cô bình tâm lại, gối đầu vào cánh tay Rick, thêm thuồng thêm một giấc ngủ ngọt ngào nữa.

Trong khi mối quan hệ với Rick ổn định và dễ chịu, thì Jesse luôn khiến cô bất ngờ. Vào một buổi sáng, khi Koko đang định chuẩn bị bữa sáng trong bếp thì Jesse nói muốn ăn trứng sống.

“Trứng sống á? Cháu định làm Rocky chắc?”

Nó lẳng lẳng đập quả trứng vào cái âu, rưới dấm xì dầu lên, cho cơm vào và bắt đầu trộn. Koko chăm chăm nhìn thẳng bé đang dùng thìa ăn món đó, quanh miệng lem nhem vàng, cô thấy trong bụng khó chịu.

Rick đã thức dậy và đi đến chỗ cô, cô im lặng chỉ về phía Jesse.

“Ái chà, cơm với trứng sống đấy à. Làm cho bố với nào.”

Nhìn cảnh hai bố con họ kéo dài lê thê bữa sáng, Koko phát hãi.

“Cưng không ăn sao?”

“Không dám đâu.”

“Mẹ Jesse trước đây hay làm món này lắm. Cô ta cũng là người Nhật đấy.”

Koko vốn chẳng tin vào Chúa, nhưng lúc đó cô bắt giác đưa tay lên làm dấu thánh, miệng lẩm bầm “Chúa ơi, cứu con với!”

Jesse không biết dùng dao đĩa. Nghe nói mẹ nó rời bỏ nó mà không hề dạy dỗ những chuyện như thế. Nhìn thẳng bé cầm miếng bít tết bằng hai tay, cắn như con chó, Koko chạy vào bếp tìm dao đĩa theo bản năng. Nhưng ở đó chỉ có mỗi một cái đĩa và một cái đĩa. Rõ thật cái nhà này, chẳng có gì gọi là sinh hoạt thường nhật cả. Cô thầm mong không bao giờ phải đi nhà hàng cùng Jesse. Đối với người từ trước đến nay toàn thưởng thức những bữa ăn lịch lãm với nam giới như Koko, việc cùng dùng bữa với Jesse trở thành mối bận tâm của cô. Nhưng Rick thì chẳng mấy may để bụng. Trong khi Koko kêu lên không thể để như vậy được,

thì ông bố lạc quan nói thế này để trấn an cô: “Khi nào biết mùi phụ nữ, nó sẽ nhớ ngay mấy chuyện lễ nghi ăn uống thôi mà.” Koko chưa xuôi lắm, nhưng chuyển sang hỏi lý do mẹ Jesse không mang nó theo.

“Ban đầu cô ta cũng đưa nó đi theo rồi đấy. Nhưng được một tháng thì nó tự xếp đồ lên xe đạp và chuyển về đây. Nó bảo ngày nào cũng cãi vã, chả thú gì. Phụ nữ mắc bệnh to mồm thì khó chịu lắm. Anh lấy cô ta rồi nên hiểu rõ lắm. Đối với nam giới, thế là tệ nhất đấy. Jesse cũng là nam giới mà. Chỉ thế thôi.”

“Thế thì tệ quá.”

“Nó mà muốn gặp mẹ thì sẽ tự đi thôi. Cô ta sống gần đây mà. Koko, em không việc gì phải bận tâm đến chuyện này. Dạy con cái là việc của cha mẹ, em ở đây chỉ vì em là bạn gái của anh mà thôi.” Rick hôn cô hòng khóa lấp vẩn đề. Cô đón nhận nụ hôn của Rick, đầu nghĩ đến sự tồn tại của Jesse đang xen vào mối quan hệ của hai người. Lần đầu tiên cô cảm nhận về sự tồn tại của một mối quan hệ khác với mối quan hệ mà người ta có thể dễ dàng tha thứ cho nhau bởi ân ái của nam nữ. Đó là mối quan hệ nghiêm túc và đầy khó hiểu giữa con người với con người mà người ta không thể lãng tránh được.

3. Chương 03

KOKO KHÔNG HIỂU ĐƯỢC TÌNH CẢM CỦA mình dành cho Rick. Khi bình tĩnh quan sát, Koko thấy anh không thuộc típ đàn ông có thể làm cô mê mết. Anh uống rượu nhiều đến mức khiến người khác phải nghĩ rằng nếu cứ tiếp tục nếp sống thế này một năm nữa, chắc chắn anh sẽ biến thành con nghiện, liệt tứ chi. Mà lại uống với vẻ rất ngon lành. Không bỏ phí một giọt rượu nào trong ly cả. Ngay cả mẩu đá dính rượu cũng cho vào miệng nuốt. Koko cũng thích vị của rượu, nhưng cứ nhìn dáng vẻ uống rượu của anh cô lại thấy cằn cằn trong lồng ngực. Anh uống hoàn toàn không có vẻ như đang thưởng thức rượu mà giống như đang quyết tâm say trước khi người khác say. Nhưng cơ thể đã quen với rượu hầu như chẳng bao giờ làm đầu óc anh say cả. Nếu muốn làm anh say túy lúy có lẽ phải chuẩn bị ít ra hai chai Bacardi.

Tóm lại, anh là người đàn ông trung niên gà trống nuôi con và uống như hũ chìm. Bản thân Koko cũng không thể hiểu nổi tại sao mình lại không thể rời xa người đàn ông này, tại sao sáng thứ Hai nào mình cũng bị kích động như vậy.

Những cuộc mây mưa với anh luôn làm cô hạnh phúc, nhưng đó không phải là lý do. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ bị trói buộc bởi tình dục. Cô có thể khẳng định cô yêu việc làm tình với người đàn ông mình thích, nhưng tuyệt đối không bao giờ bị chuyện đó dắt mũi cả. Bởi vì, đó là một trong những thú vui riêng rẽ trong quan hệ giữa đàn ông và đàn bà. Rick không có sự hấp dẫn ngầm, mà cũng không nóng bỏng. Anh luôn giống như tấm chăn lông âm ẩm quấn lấy cô khi vặn người vào buổi sáng, Khi ngủ, anh luôn quấn lấy cơ thể Koko. Ban đầu cô cảm thấy khó chịu, còn giờ thì không thể ngủ nếu thiếu điều này. Người chủ không thể xa rời tấm chăn lông ẩm mồi hôi của mình. Đối với cô, cơ thể Rick cũng đang bắt đầu trở nên giống như vậy. Khi hai người cùng uống rượu và chuyện trò trong phòng, anh nói vẩn đề của mình là “đàn bà”. Rằng, hề nhìn thấy người phụ nữ có ngoại hình đẹp là không thể không ngoạn lại được. Cô nghĩ điều đó dễ thương. Bản thân cô cũng ngoạn lại khi thấy anh chàng nào điển trai, thậm chí còn giả bộ tình cờ tiếp cận để quyến rũ anh ta lên giường với mình. Cô thừa biết Rick không đủ can đảm làm tới mức như vậy. Mỗi khi nghĩ về điều này, cô lại nhớ đến dáng vẻ Rick lúc giật đồ, cô khẽ cười. Đối với cô, Rick chính là “nụ cười”.

Khi anh đã say mềm do bị chuốc một lượng rượu đủ để say, cô nhú mày, nhếch hai khoé miệng lên và mỉm cười. Giống như cô con gái chín chắn đang ngán ngẩm ông bố chẳng ra sao. Koko say sưa với cảm giác chỉ có mình biết được sự hấp dẫn của Rick. Về mặt ngái ngủ khi mới thức dậy vào buổi sáng, về mặt hồi lỗi sau trận cãi nhau ngày hôm trước. Cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt hồi lỗi như vậy. Rồi những lời nói lạc quan khi cô trầm uất. Tất cả đều khiến cô mỉm cười. Và khi nhận thấy Rick – một người đàn ông bình thường, hết sức bình thường, chứ không phải người được mọi người đánh giá là tuyệt vời – đang dần trở thành người có ý nghĩa đặc biệt, khó rời xa đối với mình, cô chợt nghĩ phải chăng đây chính là khởi đầu của tình yêu?

Cô bật cười. Làm sao mình lại yêu con người bê tha, uống như hũ chìm đó cơ chứ! Thế rồi, khi cái khuôn

mặt nát rượu ấy hiện lên trong tâm trí, cô bỗng thấy cay cay nơi sống mũi, rớm nước mắt. Lần đầu tiên cô hiểu ra rằng tình yêu không đến bất ngờ, không đập trống ngực, cũng không xảy ra sự kiện gì. Chẳng phải sự thực là mình đang khóc vì thiếu vắng anh ta đó sao. Cô áp tay lên trán, bịt môi. Hóa ra yêu là thế này, nghe có vẻ bất mãn nhưng thực ra cô nói một mình với tình cảm ảm áp.

Vào một ngày cuối tuần, cô đến chỗ Rick thì thấy anh đang xếp hành lý vào vali. Cô hỏi thì được biết bố anh sắp mất nên anh sẽ về quê ở San Francisco khoảng mười ngày. Nhìn anh vừa xếp quần áo vừa ư ử hát, Koko trách anh cư xử không phải đạo.

“Ông ấy là người đã vứt bỏ mẹ anh đấy. Không gặp ông ấy từ khi còn nhỏ xíu thì làm sao mà buồn được. Lại còn nát rượu nữa.”

“Giống hệt anh còn gì.”

“Ừ thì uống rượu là gen của nhà này rồi. Ôi, bố tội nghiệp của tôi! Phải nâng cốc vì ông ấy mới được.”

Tóm lại, Rick viện cớ để cạ sạch ly trong khi đang bận rộn. Bên cạnh Rick, Jesse cũng lẳng lặng xếp đồ chơi vào túi.

“Thằng bé cũng đi à?”

“Ừ.”

“Nó không phải đi học sao?”

“Có đấy, nhỉ. Nhưng chẳng có ai trông nó cả. Nói với mẹ nó thì cô ta làm loạn lên. Bảo là nếu không trả 200 đôla thì không trông đâu. Số tiền chẳng đáng là bao, nhưng anh không định gửi nó cho loại đàn bà không trả công thì không trông ngay cả con đẻ của mình. Thà đi du lịch mười ngày với anh còn có ích hơn.”

Jesse im lặng lắng nghe. “Nếu thế thì em sẽ...” Koko vội ngậm miệng lại. Kiểu gì cô cũng không thể tạo được quan hệ tốt với Jesse. Nó chưa bao giờ làm nũng cô. Koko vốn nghĩ trẻ con cũng giống như chó con, nhưng có vẻ như thằng bé vĩnh viễn chẳng để ai lại gần ngoài bố nó cả. Dù sao thì 200 đôla để trông một đứa trẻ trong độ mười ngày là quá nhiều. Cô ta quên mất nó là con trai mình rồi sao? Nói theo cách khác, thằng bé đã bị mẹ nó vứt bỏ chỉ vì 200 đôla. Cô ta là loại người như thế nào nhỉ? Koko có một nỗi sợ mơ hồ đối với lũ trẻ, thành ra cô không muốn sinh con. Vả lại, cô không định mang thai với cái cơ thể hấp dẫn chỉ biết say mê chuyện yêu đương của mình. Nhưng chẳng thà như thế, đằng này lại có những kẻ không nuôi nổi con mà vẫn đẻ chúng ra. Cô giận sôi lên khi nghĩ đến người đàn bà ngu ngốc đã không biết chọn theo cách của cô.

“Em sẽ trông nó.”

Cả Rick lẫn Jesse đều sững lại trong khoảnh khắc, im lặng quay lại nhìn cô.

“Thật không?”

Rick không thể tin vào lời cô gái nhỏ nhắn trước mặt mình. Koko chùn lại trước ánh mắt sắc nhọn của Jesse.

“Th... thật đấy.”

Không thể rút lại được nữa rồi. Khi cô thấy hối hận thì Rick đã ôm chặt lấy cô.

“Em thật tốt! Cô gái anh chọn thật là hiền dịu! Jesse, ở nhà với cô con phải ngoan đấy. Cô mà dẫn anh nào về thì phải báo cho bố. À, nghĩ đến ông tự đứng thấy buồn quá. Nát rượu nhưng đã từng là người cha tốt.”

Bố chưa mất mà anh ta đã cảm khái như vậy. Koko thầm mong Jesse từ chối đề nghị của cô.

“Cháu sẽ ở lại đây chứ?” cô hỏi Jesse.

“OK. Nhưng cô sẽ mệt đấy.” nó trả lời.

Koko không tài nào quen được điểm này của thằng bé. Trước đây, cô vẫn nghĩ đàn ông là sinh vật dễ thương, liệu thằng bé này có trở nên như vậy không? Khó tin lắm. Rick nói sẽ bay chuyển đi San Francisco vào

sáng sớm hôm sau, thế mà lại bỏ dở hành lý đầy để bắt đầu uống rượu. Koko thấy trong lòng lo lắng nên cũng bắt đầu uống. Cứ nghĩ đến việc sẽ phải xa người đàn ông này trong mười ngày trời, ngực cô thắt lại.

“Tôi có ngủ nổi không đây.”

“Jesse mà ngủ là sẽ yên tĩnh thôi, không sao đâu.”

“Không phải, mà là không có cơ thể của anh em có ngủ nổi không cơ.” Rick cảm động, siết chặt lấy Koko. Rồi lần đầu tiên mới hỏi cô một câu nghiêm chỉnh, rằng công việc có ổn không.

“Chuyện đó không sao. Em làm ban ngày mà. Ôi, chả lẽ mình yêu người đàn ông như thế này mất rồi sao. Có bao nhiêu người tình khác luôn mở rộng cửa đón chờ mình cơ mà.”

“Ôi, bố của anh!”

Rick lắng sang chuyện khác mong nhận được sự thương cảm của cô. Cô cọ má vào chỗ râu cằm lởm chởm của Rick, cảm thấy da mình muốn bong ra. Cô nghĩ khi đã nhớ nhung ai thì có thể chấp nhận được hết thấy, và gắng chịu đựng sự đau đớn ở má.

4. Chương 04

THẾ LÀ CUỘC SỐNG CHỈ CÓ KOKO VÀ JESSE đã bắt đầu. Bạn bè của Koko tỏ ra tò mò, ngày nào cũng đến xem tình hình như thế nào. Bọn họ cũng như Koko, chưa bao giờ tiếp xúc với trẻ con. Các cô nàng đến xem mặt Jesse như thể đi xem chú hề, Jesse thì chẳng buồn làm quen với Koko, không hề nửa lời nếu không cần thiết, cứ nghe nhạc ở góc phòng giống như con thú trong chuồng. Koko nghĩ nấu ăn cho Jesse là nhiệm vụ tối thiểu, cô kéo lê cơ thể mệt mỏi vì công việc đi mua đồ ăn và nấu nướng.

Hôm đó cô bạn Kay có kế hoạch đến chơi nên Koko bắt đầu bỏ thịt vào lò nướng. Miếng thịt bò dần toả mùi thơm, nhưng nghĩ đến chuyện nó sẽ biến mất mà không được Rick biết đến, Koko thấy lòng chùng xuống. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng, thật buồn bực khi không thể chia sẻ niềm hy vọng trong cuộc sống thường nhật với người mình trông đợi.

Cô toàn chỉ ở cùng Rick vào cuối tuần, nhưng giờ thì từ sâu thẳm tâm hồn, cô mong sẽ ở bên Rick cả những ngày thường nữa.

Cuộc sống thường nhật! Cho đến giờ, liệu đã có người đàn ông khiến cô muốn cùng tận hưởng điều này với anh ta chưa? Đánh răng, ngủ trưa, chọn trang phục. Răng những người đàn ông cô từng quan hệ luôn được đánh trắng bóng, trang phục được lựa chọn theo sở thích của chính mình quán quanh cơ thể họ. Bộ dạng Rick đi đi lại lại trong phòng với bàn chải đánh răng trong miệng mang lại cảm giác mới mẻ cho Koko. Điều này có giá trị ngang với những hành động của anh trên giường. Bàn chải đánh răng và chuyện chăn gối có giá trị tương đương! Koko đỏ bừng mặt. Cô gần như đã đi đến quyết định sẽ trả căn hộ đang ở bây giờ để chuyển đến sống với Rick.

“Koko,” tiếng gọi của Jesse kéo cô trở về với thực tại.

“Cô nấu gì thế?”

“Thịt bò quay đấy.”

“Hừm.”

Thịt bò quay là món khoái khẩu của Jesse. Đây là lần đầu tiên cô biết thế nào là lo nấu ăn cho người khác. Đạo này cô đã quyết định đưa những món Jesse thích vào thực đơn. Khi Rick ở nhà, cô chẳng bao giờ phải bận tâm đến chuyện này. Đã là món do Koko nấu thì dù có là món trứng bị cháy sém, anh vẫn đưa vào miệng ăn ngon lành, và dùng đặc quyền của người cha để bắt Jesse cũng phải ăn. Nhưng bây giờ Koko không nằm trong vòng bảo vệ của anh.

“Cháu ra cửa hàng bánh hamburger đây.”

Koko dừng tay đang rửa rau lại.

“Cô cho cháu tiền đi.”

Koko thấy trước mắt tối sầm.

“Tại sao?” mãi cô mới hỏi được có vậy.

“Cháu muốn ăn bánh hamburger kẹp pho mát.”

Cô gắng nén giận, nhưng ngón tay rút đồng 5 đôla từ trong ví đang run lên.

“Mẹ cháu nấu ăn ngon lắm,” Jesse vừa thổi bong bóng kẹo cao su vừa nói.

“Món gì cơ?” giọng của cô cũng run lên như ngón tay vậy.

“Cơm trộn trứng sống.”

Koko ném tờ 5 đôla về phía Jesse. Nó cười nhăn nhó, nhặt lấy tiền và mở cửa đi ra ngoài.

Cô lôi miếng thịt ra khỏi lò nướng và ném vào thùng rác. Miếng thịt bị ném thật mạnh nên nước thịt màu cánh gián bắn tung vãi ra bếp. Cô lau nước thịt dính trên mặt mà không hiểu mình đang làm gì. Sao lại có người cố tình làm mình bị tổn thương vậy.

Đúng lúc đó chuông cửa reo lên. Ai đó đến nhà. Đó là Kay.

“Ái chà, sao thế? Miếng thịt này có tội tình gì vậy?” Koko ngồi xuống ghế, vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Mỡ thịt còn dính trên ngón tay làm bẩn khuôn mặt cô.

“Mình đã làm gì cơ chứ!”

Cô gần như phát điên. Lần đầu tiên trong đời, cô bị xúc phạm đến phát khóc.

“Sao vậy?”

Kay hốt hoảng ôm lấy vai Koko. Koko nghẹn ngào kể hàng ngày mình bỏ công sức nấu nướng cho con Rick ra sao, rồi công sức đó bị đập đổ phũ phàng ra sao, rồi chuyện hôm nay không phải xảy ra lần đầu.

“Nó là trẻ con nên đành chịu thôi.”

Kay miệng nói, tay lau vết bẩn trên bàn bằng giấy ăn. Trẻ con á!? Trẻ con mà làm chuyện như thế á? Trẻ con là thế sao? Cơn giận của Koko bùng phát.

Đối với Koko, làm trọn được cái công việc thường nhật là nấu ăn cho người khác đã là điều lạ lùng rồi.

“Mình chẳng hề có ý định trở thành mẹ nó đâu. Vì nó là con của Rick nên mình mới nấu cho nó ăn đấy thôi!”

“Nhưng đó là lựa chọn của cậu mà.”

Koko không tìm ra lời gì để nói. Chia sẻ cuộc sống thường nhật với Rick cũng có nghĩa là phải gánh theo cuộc sống của đứa trẻ.

”Mình cũng không rảnh lắm, nhưng phải tui trẻ con vẫn thường thản nhiên làm những chuyện như thế hay sao? Nhất là thằng bé lại không được mẹ uốn nắn. Ai cũng nói là không hiểu tại sao Koko lại dính vào anh chàng có con như vậy, hay là định bắt chước người giúp việc? Sự thật là như thế nào?”

Do tò mò hay do hiềm gặp đàn ông có con?”

Koko không biết nên giải thích thế nào với các cô bạn gái về tình cảm của mình dành cho Rick. Cô chưa bao giờ yêu theo kiểu như thế này cả. Mỗi quan hệ với người đàn ông thông qua tình dục sao mà dễ dàng và dễ chịu thế. Còn mỗi quan hệ thông qua cuộc sống thường nhật sao mà khó khăn thế, tất nhiên cuộc sống thường nhật ấy đã bao gồm cả tình dục. Giờ thì cô đã biết bản chất đánh răng phức tạp hơn cả tình dục.

“Cậu chỉ chưa quen với trẻ con thôi. Chỉ thế thôi mà.” Kay ra sức an ủi Koko. Koko và Kay từ xưa đã là đôi bạn thân vẫn thường tâm sự với nhau, nên bây giờ khi đã trưởng thành họ không cần phải nói nhiều. Kay cảm nhận được vì sao Koko yêu Rick thật lòng, cho dù Koko nhất quyết không nói ra vì ngượng ngùng.

“Có lẽ mình hơi căng thẳng. Xin lỗi cậu nhé.”

“Mình có thể hiểu chuyện cậu yêu Rick, nhưng còn đứa trẻ cậu định thế nào? Mình nghĩ nếu không thể yêu quý nó thì không nên dây vào.” Kay nói.

“Mình không thích Jesse. Gọi nó là kết quả của việc ân ái giữa anh ta với người phụ nữ khác thì chính xác hơn là kết quả của tình yêu. Nhưng mẹ nó lại vứt bỏ nó. Kết cục là nếu mình định yêu Rick thì cũng phải đeo theo nó. Bây giờ, mình rất vui khi làm Rick vui. Nói đùa làm anh ấy cười, cho anh ấy biết điều chưa biết, làm anh ấy vui vẻ trên giường, nhưng nếu định làm những điều đó thì cũng phải chăm cho cả Jesse.”

Kay và không thể tin vào tai mình. Cô bạn hấp dẫn và luôn coi mình là trung tâm lại đang gắng sức làm vui lòng một người đàn ông.

“Không phải cậu vẫn coi thường kiểu yêu đó hay sao?”

“...”

“Cậu đặt tình dục và việc nuôi con ngang nhau, nhưng mình không cho là nuôi con dễ chịu đến thế đâu.”

Điều Kay nói nghe có vẻ đúng. Cô cảm thấy mình đang bắt đầu mắc phải một sai lầm khủng khiếp. Kay đang định pha đồ uống cho Koko hãy còn trầm tư nghĩ ngợi thì Jesse về, miệng nhai khoai tây rán.

“Chào Jesse. Khoẻ không?”

“Cũng tạm.”

“Cô có quà cho cháu đây.”

Kay đưa gói đồ chơi cho Jesse. Nó mở ra. Bên trong có chiếc máy bay.

“Không cảm ơn sao, Jesse?”

Jesse quay mặt về phía Kay. Trông giống như sắp hôn cảm ơn, nghĩ vậy Koko bỗng có tình cảm dịu dàng với Jesse.

“Cảm ơn cô.”

Cũng khoảnh khắc đó Kay đứng sững sờ, miệng há hốc. Koko nhìn Kay. Má Kay ươn ướt. Hoá ra cùng với lời cảm ơn, Jesse đã nhỏ nước miếng vào mặt Kay. Ngay khi nhận ra điều đó, Koko tóm lấy nó. Cô nắm cổ áo Jesse, định tát nó nhưng không tài nào trúng. Dù cơ thể nhỏ hơn cô, nhưng nó có sức mạnh của đứa con trai. Sau vài lần đánh vào khoảng không, cuối cùng thì cô cũng tát cho nó được một cái mạnh tưởng gãy cổ tay. Nó ngừng chống cự, im lặng nhìn Koko. Máu chảy ra từ mũi nó. Koko đứng sững, không tin nổi việc mình vừa làm. Cổ tay đau đớn. Dùng tay còn lại xoa chỗ đau, cô cảm thấy nước mắt ầng ậc dâng lên. Thế nhưng, tình cảm ủy mị đó đã vỡ vụn khi Jesse dùng hết sức đá vào lưng cô. Koko khụy xuống sàn, người gập lại hòng làm dịu sự đau đớn ở chỗ bị đá. Cô nghẹn thở. Thế này thì đúng là nó bị điên rồi. Đứa trẻ này không phải là người mà là con quỷ bị sinh ra bởi nhảm lẫn. Cô nghe giọng Kay vỗ về mình như vọng từ xa lại. Cô ngược mắt lên, thấy Jesse đang nhìn mình, trong tay vẫn cầm chiếc máy bay. Mặt nó không hề có chút biểu cảm nào, máu mũi bị để mặc chảy ròng ròng nhuộm đỏ cả khuôn mặt nó. Koko ớn lạnh sống lưng.

“Tại sao... cháu lại làm thế?”

Hãy cho tôi biết lý do đi. Cô cầu khẩn nó giải thích. Nếu không, cô không biết giải thích thế nào về sự tồn tại của mình, kẻ đang sống ở đây với cái cớ là tình yêu dành cho Rick. Tôi chỉ yêu Rick thôi mà, tại sao lại phải gặp chuyện này?

“Không biết.”

“Không biết là thế nào? Cháu không được dạy nói cảm ơn à?”

“Nói cảm ơn rồi mà.”

“Thế tại sao lại nhổ vào mặt cô ấy?”

“Không biết. Mẹ cháu cũng hay nhổ vào mặt bố cháu mà.” Sau một khoảnh khắc, Koko nằm phục xuống sàn, khóc nức nở. Jesse coi đó là tín hiệu để đi về

nhốt mình trong phòng. Máu nhỏ giọt suốt quãng đường từ bếp đến phòng của nó. Khi đánh Jesse, cô nghĩ bàn tay mình còn đau hơn sự đau đớn trên má nó. Nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy nỗi đau trên tay mình mà thôi.

“Chắc là Rick và cô vợ cũ phải ghét nhau lắm.” Kay vừa xoa lưng Koko vừa nói.

“Thế mà người ta vẫn hay nói con cái là kết tinh của tình yêu cơ đấy.” Nghe Kay nói, Koko thấy hoảng sợ. Đứa trẻ được sinh ra từ tình yêu, và được nuôi lớn bởi sự oán hận. Từ giờ trở đi cô sẽ luôn phải tiếp xúc với cái khối oán hận này đây. Không biết sống lưng của nó được làm từ cái gì nhỉ? Koko sợ phải nhận ra sự oán hận đã xâm chiếm vào tận xương tủy thẳng bé sau khi bóc lớp cáu cặn của oán hận bao bọc bên ngoài cơ thể nó. Trước mặt các cô bạn gái, cô có thể khóc để khỏa lấp sự việc, nhưng chắc chắn rồi sẽ đến lúc cô không thể làm vậy được nữa. Từ sâu thẳm tâm hồn, cô biết ơn cô bạn Kay đang xoa lưng ình. Cô sợ hãi nghĩ đến điều đáng sợ sẽ ập đến với mình trong thời gian tới.

5. Chương 05

KHI TẶNG NGƯỜI KHÁC MÓN QUÀ LÀ LỜI nói dịu dàng do mình tự nghĩ ra thì mình sẽ nhận được sự đền đáp tương tự hoặc hơn thế, đó là điều đương nhiên trong cuộc sống của Koko từ trước đến nay. Chẳng hạn, một chuỗi những nụ hôn, vòng tay ôm cháp bỏng, những bất ngờ có thể nhìn thấu sau những lời nói, v.v... Liệu có cái gì buồn bã lang thang trong không trung giống như lời nói dịu dàng không được đáp lại của mình không?

Chính vì lý do đó mà Koko không tài nào nói lời dịu dàng với Jesse được. Nó không nhổ nốt vào mặt người còn lại, nhưng vẫn tiếp tục chẳng buồn để ý đến món ăn cô đang nấu mà chạy đến cửa hàng bánh hamburger, và nhìn cô chăm chăm như nhìn kẻ đột nhập. Nói chính xác là nó dành cái nhìn như thể có vật thể gì đó cho không chỉ mình Koko mà cả các các bạn cô, và bạn bè của nó.

Tất cả lũ bạn của nó đều có nụ cười bên lên của những anh chàng đồng lứa sắp thành người lớn, và tò mò về phụ nữ. Chúng làm cô thấy vui. Đứa nào cũng cao hơn cô, những đôi giày thể thao cho thấy bóng dáng của người đàn ông được cởi ra, vút lỏng lỏng ở cửa ra vào. Cô vừa xếp những đôi giày chắc phải to hơn giày của cô vài inch, vừa nhớ đến cơ thể nhỏ bé như người tí hon của Jesse. Thường thì sống lưng của đứa trẻ muốn thành người lớn sẽ dài ra nhanh lạ thường. Còn Jesse, cô có cảm giác nó cự tuyệt ngay cả sự phát triển của cơ thể mình.

Khi lũ trẻ xem phim trong phòng Jesse, thỉnh thoảng có cảnh yêu đương nam nữ. Đó chỉ đơn thuần là một phần của bộ phim, nhưng nó luôn rời khỏi chỗ khi có cảnh đó. Lũ bạn cụt hứng, quay sang chăm chọc Jesse đang đi ra ngoài phòng.

“Sao thế này? Đây là đoạn hay nhất đấy.”

Những đứa trẻ khác huýt sáo, có lúc còn khen ngợi cơ thể phụ nữ cứ như đã là người lớn thực thụ.

Thế là Jesse đột nhiên tỏ ra giận dữ, đuổi chúng ra ngoài. Ban đầu chúng còn cười cợt bỏ ngoài tai, nhưng khi thấy Jesse cáu thật sự, chúng tắt video, lẩm bẩm mấy câu chửi bậy mới học được và cả lũ

chui ra khỏi phòng.

Chúng đi về phía cửa ra vào, đứa thì bực bội rằng sẽ không thềm chơi với thằng đó nữa, đứa thì nháy mắt chớp nhoáng hôn trộm Koko. Tất cả chúng đều là những đứa trẻ khỏe mạnh, trong mình tràn đầy năng lượng, muốn sớm độc lập khỏi cha mẹ nhưng chưa được như ý. Chúng vẫn còn cái sự non nớt kiểu như phải

miễn cưỡng làm bài tập khi bị cha mẹ mắng, nhưng cũng là những con người đang xây dựng xã hội của riêng mình. Còn Jesse, nó đang có nguy cơ bị cái xã hội này hất ra ngoài bởi những vụ việc lật lọng như vậy.

Khi lũ trẻ đã về, Koko lén nhòm vào phòng Jesse thì thấy nó nằm phục trên giường nghĩ ngợi. Nhìn cảnh đó, Koko bất giác cảm thấy một nỗi buồn xâm chiếm. Nó giống tâm trạng khi thấy người đàn ông của mình hút thuốc trong dáng vẻ không phòng bị, cô thấy bối rối. Koko vào phòng Jesse một cách vô thức, ngồi xuống phía chân nó. Bàn chân nó lớn hơn cô tưởng, ở tất có một lỗ thủng. Cô cứ ngồi yên lặng, Cảm thấy không được nói cho đến khi Jesse lên tiếng. Sự im lặng kéo dài lâu quá khiến cô bứt rứt. Cô định nói cho Jesse biết về lỗ thủng ở tất, bèn nhìn vào mặt Jesse thì thấy mặt nó ửng đỏ. Phải mất một lúc cô mới hiểu ra đó là nước mắt. Không một tiếng động, nước mắt tuôn ra từ khóe mắt tạo dòng suối trên mũi nó. Nước mắt nó giống hệt như nước miếng nó nhổ lên mặt Kay. Bây giờ, nó đang nhổ nước miếng lên chính mặt mình.

Koko im lặng chạm vào chân Jesse, cởi tất của nó ra. Đây là lần đầu tiên cô chạm vào cơ thể Jesse. Nó cứ để mặc Koko làm. Không hiểu sao cô thấy bàn chân trần của nó thật đáng thương, chứ không giống cái chân đáng ghét đã làm tím lưng cô.

Cô cầm chiếc tất thủng, khê khàng ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Cô đi lại phía bếp, mở hộp kim chỉ ra thì thấy tất cả kim đã bị bẻ cong. Koko chép miệng “Tại Jesse đây”, nhưng không hề giận nó.

6. Chương 06

CUỘC SỐNG THƯỜNG NHẬT THẬT LẠ LÙNG. Nó không thể tách rời khỏi bản năng như ăn uống hay ngủ. Và trong bản năng đó, với riêng trường hợp này, bao gồm cả “lời nói”. Jesse vẫn tiếp tục dành cho Koko ánh mắt lạnh lùng, điều này khiến cô bực mình nhưng cô không thể bắt mình không quan tâm đến nó được.

Nó mở vòi để mặc nước chảy liên tục. Ban đầu cô không nói gì, kiềm chế sự khó chịu, tự mình đến chỗ vòi nước và đóng lại. Thế là, nó lại mở vòi nước khác. Cô lại đi đóng vòi nước. Sau mỗi lần lặp đi lặp lại như vậy, cô dần mất bình tĩnh, chỉ nghe tiếng nước chảy là đã phát cáu. Cứ thế này thì sẽ phát điên mất. Trước khi sự việc đi đến giới hạn, cô đành phải nói với Jesse.

“Sau khi dùng nước cháu hãy đóng vòi vào đi.”

Quan hệ giữa cô và Jesse ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Nếu vậy thì biện pháp bình tĩnh dùng lời nói trước khi chạm tới giới hạn sẽ làm mọi sự dễ dàng hơn. Koko dần học được kỹ thuật này, loại kỹ thuật cần đến lời nói. Kết quả tất yếu là số lần cô nói chuyện với Jesse đã tăng lên. Có ăn cơm ở nhà không? Đi xe buýt chuyển mấy giờ? Cần bao nhiêu tiền cho bữa trưa? Có cần chữ ký vào đồng bài tập bị bỏ xó không?

Trước đây Koko vẫn nghĩ đặt những câu hỏi như vậy rất dễ dàng, nhưng hóa ra lại khó hỏi đến mức khó tin, tuy vậy cũng không thể không hỏi được.

Thế rồi, trong quá trình hàng ngày liên tục đặt những câu hỏi cần thiết như vậy, Jesse cũng bắt đầu nói chuyện sau một thời gian không thèm để ý đến cô.

“Hôm nay cô sẽ làm món cá bơn nướng, ăn với rau súp lơ xanh, còn cháu thì chắc vẫn ăn tối với hamburger?”

“Hôm nay có chương trình tivi muốn xem nên cháu ở nhà.”

“Tức là ăn cơm ở nhà à?”

“Đúng rồi. À mà cô đã bao giờ xem phim ‘Tuổi 18’ chưa? Phim ấy có ông T. đóng, hay tuyệt đỉnh đấy.”

Cực chẳng đã, cô đành xem chương trình tâm phào đó với Jesse. Đang xem, nó cười phì ra, quay sang nhìn Koko như muốn cô đồng tình với vẻ mặt “Đấy, buồn cười không!” của mình. Cô không thể không cười theo.

Hóa ra giao tiếp với trẻ con cũng cần có kỹ thuật, nhận ra điều này cô lại thấy nhớ Rick, người chẳng cần kỹ thuật đó của cô.

Mãi Rick không về. Bỏ bê công việc để về quê trong thời gian dài như vậy, chắc tình trạng ông bố tệ lắm. Bị bỏ lại một mình cùng với Jesse trong một không gian lạ lùng, lắm lúc Koko cảm giác như

Rick chưa bao giờ tồn tại.

Khi những câu nói khác ngoài những câu bắt buộc phải nói tăng dần lên giữa Koko và Jesse, thì những hành động chọc tức của nó dành cho cô cũng giảm đi.

Nói như vậy không có nghĩa là Jesse đã thôi hẳn trò phá bình. Khi cô định viết thư, bấm cái bút bi thì thấy trong bút chẳng còn cái ruột nào, rồi khi đang ở trong toilet thì bị nó dùng vít làm hỏng khóa cửa từ bên ngoài. Tuy nhiên, dần dần Koko cảm thấy những trò nghịch ngợm này thật trẻ con, tâm trạng trở nên lạ lùng. Trước đây, Jesse ra sức làm cô bị tổn thương trở nên lạ lùng. Trước đây, Jesse ra sức làm cô bị tổn thương, thì nay nó bỏ công việc gây phiền nhiễu trực tiếp cho cô. Khi Koko kêu lên trước mỗi trò nghịch ngợm của nó, nó hí hửng chờ cô tiếp tục câu nó.

Koko không còn bị tổn thương sau mỗi chuyện Jesse làm như trước nữa, nhưng dần dần cô cảm thấy những chuyện đó từ chỗ là gánh nặng tinh thần nay chuyển thành gánh nặng thể xác. Và khi điều đó chỉ có tác dụng gây phiền nhiễu cho cô, cô đành chịu thua và chấp nhận Jesse.

“Mẹ cháu đẹp lắm nhé.”

Vừa xem tivi trong phòng khách nó vừa nói.

“Thế à.”

Cô nghĩ lại bắt đầu rồi đây, mắt vẫn không rời khỏi quyển sách.

“Mẹ cháu dọn dẹp nhà cửa giỏi lắm. Sư tập cả bình có vẽ nhiều tranh của Nhật nữa.”

“Thế à.”

Cái đó gọi là sở thích rẻ tiền đấy. Koko trong bụng nghĩ ác ý vậy, còn ngoài mặt giả bộ không quan tâm.

“Trong phòng mẹ cháu chẳng bao giờ bừa bãi như thế này đâu.” Đó là vì cô ta không đọc sách. Cô ta lớn tuổi hơn tôi nhiều nên phải khác chứ.

“Mẹ cháu nấu ăn cũng ngon lắm. Mẹ cháu rất tốt.”

Sao mẹ tốt mà lại không chịu nuôi cậu? Món trứng sống đáng sợ sao có thể là món ăn cơ chứ?

“Giá mà bố quay về với mẹ cháu.”

Lâu rồi Koko mới lại thấy cơn giận bùng lên.

“Nhiều lời quá đấy! Thế thì cứ quay về chỗ mẹ có phải hơn không? Tôi yêu bố cậu đấy! Tôi chăm sóc cậu là làm không công đấy. Chẳng qua tôi chỉ tử tế thôi. Người tôi yêu không phải là cậu mà là bố cậu, hiểu không? Jesse, cậu có biết người lớn yêu nhau là như thế nào không? Trẻ ranh chưa biết mùi phụ nữ thì đừng có bày đặt nói chuyện người lớn. Mẹ tuyệt vời thế thì sao không về với mẹ đi. Từ trước đến giờ vẫn muốn sống với mẹ cơ mà!”

Jesse gườm gườm nhìn Koko. Koko nói xong một hơi mới nhớ ra nó chỉ là đứa trẻ 11 tuổi. Cô hối hận ghê gớm. Cô nhớ lại lời Rick nói. Khi Rick và mẹ Jesse chia tay nhau, ban đầu Jesse được mẹ nhận nuôi. Nhưng một tháng sau, nó chất đồ lên xe đạp về ở với Rick. Nó nói với bố thế này.

“Bố, con không sống được với bà ấy.”

Nếu thế thì có ghét mẹ cũng không có gì lạ, nhưng Jesse không nói xấu mẹ một lời nào. Không chỉ có thế, dường như nó còn tô vẽ thêm cho hình ảnh mẹ nó bằng cách làm tổn thương Koko. Chắc thằng bé đang nằm mơ. Khi Koko bình tĩnh lại thì dù Jesse có đáng ghét thế nào đi nữa cô vẫn có thể thương hại nó được, nhưng mặt khác, ý nghĩ lấy lý do là trẻ con để có thể khiến người khác tổn thương khiến cô mất lý trí.

Cô linh cảm mình sẽ không bao giờ sinh con. Cô cảm thấy việc sinh con thật đáng sợ. Yêu nhau, có con với nhau, sau đó nếu hai bên trở nên ghét nhau thì phải làm thế nào? Chẳng phải chứng cứ của việc đã từng yêu nhau sẽ tồn tại sờ sờ đó sao? Hơn nữa, chứng cứ đó lại là thực thể sống. Không có gì làm cô khó chịu bằng kỷ niệm về tình yêu nồng nàn đã từng có với người tình mà nay ghét vô cùng. Rick hoàn toàn chấp nhận Jesse. Còn Jesse đến giờ vẫn nhớ mẹ. Mỗi quan hệ máu mủ mạnh mẽ đến mức không thể cắt đứt được sao? Trong khi mối quan hệ xuất phát từ tình dục thì mong manh thế này. Mối quan hệ máu mủ đó đương nhiên có thể phá vỡ sự oán hận, và thậm chí cả những điều không chịu ảnh hưởng của thời gian. “Chưa biết mùi phụ nữ thì đừng có bày đặt.” Cô hơi ngượng vì đã quăng vào Jesse từ ngữ quá mạnh, bởi cảm thấy rằng quan hệ đó có lẽ không đơn giản như quan hệ nam nữ. Và cô nghĩ sao tình dục lại có thể khiến người ta tha thứ cho nhau dễ dàng thế. Nếu giữa cô và Jesse cũng có quan hệ thể xác thì có khi đã có thể trở nên thân thiết mà không cần phải cãi vã vô bổ. Ngay giờ phút này, cô muốn có cơ thể người đàn ông ở bên cạnh. Muốn có cơ thể người đàn ông lặng lẽ an ủi cô.

“Có ai đến đây?”

Giọng Jesse kéo cô về với thực tại. Koko vội vàng chạy về phía tiếng chuông cửa. Cô mở cửa ra. Gregory đang đứng trước cửa, vẻ ngượng ngịu.

“Sao anh biết chỗ này?”

“Kay mách cho anh đấy. Em lạnh lùng quá đấy. Làm mẹ trẻ con mà không báo cho anh gì cả!” Đến chơi với mình vào một buổi tối cô đơn thế này, đúng là người tình cũ có khác. Koko mời anh vào nhà.

“Nghe nói em đang bị thằng nhóc làm cho điên đầu à?”

“Đúng đấy.”

“Để nó cho anh. Anh cũng làm bố rồi đấy.”

“Ồ, cuối cùng thì cũng bị bắt cưới vì nó đấy.”

Gregory nháy mắt cười, Koko thấy trong lòng dễ chịu.

“Hey, chàng trai, khỏe không?”

Jesse nhìn chăm chăm như thể sợ hãi người đàn ông to lớn không hề quen biết. Koko mỉm cười, đi vào bếp chuẩn bị đồ uống. Ngay cả Jesse cũng thấy ngợp trước người đàn ông to lớn ấy. Gregory là một trong số ít những người đàn ông mà sau khi chia tay cô vẫn có thể gặp gỡ một cách thoải mái. Khi Koko quay lại phòng khách, hai chú cháu đang mải mê chơi game. Họ nói chuyện hệt như hai người đàn ông. Khi Jesse nói lời tự cao tự đại, Gregory cũng đáp trả bằng kiểu nói tương tự, lấy tay xoa đầu nó bù xù lên. Koko ngạc nhiên vì lần đầu tiên thấy Jesse tỏ ra hào hứng. Hai anh chàng mê mẩn chơi game và một người phụ nữ ngồi trên ghế mỉm cười ngắm họ, Koko xem xét lại dáng vẻ của mình một cách khách quan và thấy buồn cười. Những người chẳng biết gì về nhau lại trông giống một gia đình hạnh phúc. Nhưng cả ba người đều không có quan hệ huyết thống. Mà bây giờ, Gregory và Koko chỉ gắn kết với nhau về mặt tình cảm thôi. Koko thấy như mình được cứu rỗi.

“Nào, đến giờ trẻ con đi ngủ rồi. Đánh răng đi nhé.” Gregory bỏ mặc Jesse đang có vẻ bất mãn, đến kéo chiếc ghế bên cạnh Koko.

“Nó là đứa trẻ bình thường thôi.”

“Greg, anh nghĩ vậy vì chỉ mới gặp nó ngày hôm nay thôi. Hàng ngày em ở với nó nên không nghĩ được như anh thôi. Tụi em không thể chơi game cả ngày được.”

“Con nít ý mà. Làm mình làm mẩy đấy thôi.”

Gregory nói vậy rồi uống ly Crown Royal vẻ ngon lành.

Koko biết rõ anh yêu loại rượu này nên khi anh đến cô rót rượu đó mà chẳng phải nghĩ ngợi gì.

“Em nghĩ chuyện yêu nam giới sao mà đơn giản thế. Có những chuyện chỉ cần ngủ với nhau là có thể bỏ qua.”

“Quan hệ không có tình dục cũng hay lắm đấy.” Gregory chăm chú nhìn Koko.

“Em thích mối quan hệ với anh đúng không?”

Koko yên lặng một giây rồi gật đầu.

“Từ khi chia tay, mình không ngủ với nhau lần này nhưng thỉnh thoảng anh vẫn nhớ tới em và bật cười đấy.”

Koko cười phá lên.

“Greg, anh vẫn còn yêu em đấy à?”

“Tất nhiên! Yêu trong tâm tưởng khổ sở lắm chứ.”

Mặt Koko hơi hồng lên vì rượu whisky, cô thấy thư thái từ tận tâm hồn.

“Em cũng yêu con người như vậy của anh,” cô khẽ cười.

“Cảm ơn! Em cũng yêu thằng bé bằng tình cảm tâm tưởng đi. Giống như với anh ấy.” Koko bất ngờ vì câu nói đó, miệng há ra. Từ xưa đến giờ, cách suy nghĩ của Gregory luôn khiến cô ngạc nhiên, rồi sau đó làm cô hạnh phúc. Đó là một trong số những tài năng của anh. Bây giờ, tâm trạng Koko vô cùng nhẹ nhõm. Thật may mắn vì có người bạn thân thiết như Gregory.

Gregory đã ngấm men rượu, tinh thần phấn chấn, hai người nói chuyện về tình hình của những người bạn chung, về công việc của nhau, v.v... đến tận khuya. Đối với Koko, đó là khoảng thời gian đầy hạnh phúc mà lâu rồi cô mới được hưởng, có lúc cô còn nghĩ nếu hai người cứ thế này mà lên giường thì

chắc sẽ còn hạnh phúc hơn nữa, cô vội bắt chéo chân thật chặt để xua đi ý nghĩ đó. Chắc chắn Gregory đã nhìn thấu điều đó, nhưng không để lộ ra. Cứ như vậy, hai người đón giờ

phút chia tay trong tâm trạng tốt đẹp.

Đứng ở ngưỡng cửa, trước khi nói lời chia tay, Gregory có vẻ hơi ngượng ngịu.

“Theo anh thì dù là quan hệ tinh thần, một nụ hôn vẫn được chấp nhận chứ.” Koko đỏ bừng mặt vì biết là tâm trạng của mình đã bị nhìn thấu. Và trong khi cô chưa kịp nghĩ ra lời gì đó để biện hộ thì đã cảm thấy môi Gregory đã áp lên môi mình. Họ trao nhau nụ hôn nhục thể trong vài phút, người nóng rực lên.

“Có phạm luật không nhỉ?”

Gregory cười chống chế, tạm biệt Koko ra về.

Koko ép ngón tay lên môi, tiễn Gregory.

Cô không có cảm giác bị lương tâm cắn rứt, chỉ có tâm trạng uể oải dễ chịu do rượu ngon lan toả trong cơ thể.

Cô đóng cửa lại, trong lòng thấy ngượng vì nụ cười tội lỗi không kìm nén được, cô kêu lên thảng thốt.

Jesse đang gí súng vào cô. Vì quá bất ngờ, Koko không thốt lên được lời nào trong một khoảnh khắc, nhưng khi nhận ra khẩu súng nó cầm là súng đồ chơi, cô nhẹ cả người.

“Cháu làm trò gì thế? Đừng làm cô sợ chứ.”

Thằng bé mím chặt môi, không có ý định nhúc nhích. Đôi mắt xéch lên vì giận dữ càng làm nó giống người phương Đông.

“Cháu bỏ súng xuống đi. Trông khó chịu lắm.” Koko nói.

“Cô vừa làm gì thế?” Jesse nói.

“Gì là sao?”

“Đừng có giả vờ. Đồ đi điếm.”

Mặt nó trắng bệch ra, tay run lẩy bẩy. Koko chợt hiểu ra, đột nhiên thấy buồn cười.

“Hôn ấy mà.”

Ngay khoảnh khắc đó, nó bóp cò. Một âm thanh đánh gọn vang lên, viên đạn màu bạc bắn ra từ nòng khẩu súng đồ chơi đập vào tay cô.

“Thôi đi! Cháu làm cô đau đấy.”

“Tôi sẽ mách bố.”

Koko xoa xoa mu bàn tay, thăm nghĩ thế thì cũng hơi phiền.

Dù không ngủ với Gregory, nhưng cô đã cùng tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc với anh, hơn nữa chuyện đưa nam giới vào nhà này lúc đêm khuya mà đến tai Rick thì chắc anh ta cũng chẳng vui vẻ gì.

“Cháu ghen phải không?”

Cô nói vậy để đánh lạc hướng, và xem phản ứng của Jesse. Quả là ngạc nhiên, mặt nó lộ vẻ lúng túng, môi dẩu lên.

“Gregory là bạn cô. Cháu biết là bạn bè cũng hôn nhau phải không. Như thế này này.” Koko hôn chụt vào má Jesse. Jesse dờ người ra. Khi nhận ra Koko mỉm cười, nó đỏ bừng mặt, bỏ chạy về giường mình. Koko ngạc nhiên trước phản ứng của nó, đồng thời đây cũng là lần đầu tiên trong thời gian chung sống, cô thấy nó dễ thương. Tình cảm đó còn mờ nhạt và còn lâu mới thành tình yêu nam nữ. Nhưng cô nhớ đến lời Gregory, hãy yêu nó bằng tình yêu tâm tưởng. Lúc này, cô đã quyết tâm mang đồ đạc của mình đến đây ở vào một ngày không xa.

7. Chương 07

RICK GỌI ĐIỆN VỀ VÀO ĐÚNG NGÀY KOKO chuyển hết đồ đạc của mình đến nhà anh. Tâm trạng của người đàn ông mà cô tưởng đang tiêu tụy vì nỗi buồn mất cha có vẻ rất thoải mái. Khi cô hỏi thì anh trả lời: “Ồi dào, cứ tưởng cụ không qua khỏi, ai ngờ lại khỏe mạnh hoàn toàn rồi. Còn đòi uống rượu nữa. Anh về ngay chỗ mẹ, cùng hội anh trai đến câu lạc bộ ngày xưa vẫn đi, Jesse thì thế nào?”

“Nó khỏe.”

Koko trả lời, nghĩ mình thật ngốc vì đã lo lắng. Anh nói sẽ về trong hai, ba ngày nữa rồi cúp máy. Cuộc nói chuyện diễn ra chóng vánh quá nên cô cho rằng mình không cần nhớ đến Rick cho đến khi nhìn thấy bóng dáng anh, và quay sang đồ đồ đạc của mình. Liệu Rick có yêu mình không nhỉ? Lần đầu tiên gặp Koko, trông anh như tập trung hết giác quan vào nhất cử nhất động của Koko. Còn bây giờ, cô hoàn toàn không cảm nhận được điều đó. Anh bỏ mặc cô với các mối lo để thong thả nghỉ ngơi cùng gia đình. Chẳng còn gì để nói về sự vô tâm đó. Thế mà sự vô tâm chính là điểm cô thích nhất ở Rick cơ đấy. Cú điện thoại làm cô hơi chán chường, nhưng đằng nào thì sau hai, ba ngày nữa là lại gặp được anh rồi. Và cuộc sống chung đầy gò bó với Jesse chắc cũng sẽ nhẹ nhõm hơn. Vì ở trước Rick, cô chỉ việc biến thành đứa trẻ là được.

“Hai, ba ngày nữa bố sẽ về đấy.”

“Ừm?” Jesse tỏ ra không mấy quan tâm, nó mở cái hộp các tông ra. Nó có vẻ tò mò muốn biết cô để gì trong hộp hơn là muốn giúp cô sắp xếp đồ đạc.

Mấy hôm nay, nó nói nhiều đến mức Koko phải ngạc nhiên. Sau khi kết thúc công việc, Koko về nhà và nấu bữa tối. Nó ngồi trên ghế một cách thiếu lễ độ, nhìn cô làm. Có lúc miếng thịt bít tết đã tẩm ướp bỗng biến đi đâu mất, Koko tìm quanh thì nó kéo cô vào phòng tắm. Miếng thịt được căng ra ở đó giống hệt con trùng amip. Cô quay lại định mắng Jesse thì nó đã chạy biến đi đâu mất. Koko mệt mỏi vì những trò nghịch tặc tầm phào như vậy, nhưng rồi cũng quen. Nó vẫn nói năng ngỗ ngược, bạn bè cũng lảng tránh nó, nhưng nó bắt đầu chấp nhận Koko. Cách nghịch của nó cũng thay đổi, không còn nhằm làm cô khổ sở mà để thu hút sự chú ý của cô.

Khi Jesse nói muốn nấu bữa tối, Koko linh cảm nếu nói “không” thì cái bếp sẽ bị làm cho tung hành lên nên cứ để nó làm gì nó muốn. Cô ngồi rất lâu ở phòng khách trong tâm trạng lo lắng, nhưng khi vào bếp vì nghe tiếng nó gọi “Xong rồi đây” thì thấy trong cái đĩa trên bàn chỉ có vụn vụn một củ khoai tây. Koko và Jesse ngồi đối diện nhau, cùng ăn củ khoai tây duy nhất trên cái đĩa to. Cô tuyệt vọng vì cảm giác đói bụng, nhưng khi quét thật nhiều kem chua lên miếng khoai tây nướng và ăn, thì hóa ra món đó còn làm thỏa mãn bao tử của cô hơn cả bữa tối thông thường. Bộ dạng hai người dùng hắc dao đĩa đưa món đó lên miệng trông có vẻ khác thường, nhưng cô cảm giác như lần đầu tiên mình được thưởng thức một món ăn quý hiếm.

Cứ như vậy, Koko đã học được cách trải qua cuộc sống thường nhật với Jesse. Quả thật nó chỉ là đứa trẻ, Koko nghĩ. Chuyện nó đá vào lưng Koko, hay gườm gườm nhìn cô bằng ánh mắt hằn học vào thời kỳ đầu như chưa từng xảy ra.

Thỉnh thoảng cũng có những trận cãi nhau nho nhỏ với Jesse, nhưng là do nó không biết cách làm ình dễ thương hơn. Trẻ con thường hay nũng nịu người lớn, nhưng người lớn lại ít khi nhận ra và dễ dàng bị mắc lừa. Để rồi sau đó, họ phải cho chúng kẹo, đồ chơi hay cọ má vào chúng như một lời chuộc tội. Tuy nhiên, Jesse hoàn toàn không có khả năng làm điều đó, nó không thể làm ình được thưởng như những đứa trẻ bình thường. Nó là đứa trẻ không mang trong mình nhiệm vụ trọng đại gọi là “làm nũng” của trẻ con. Koko tội nghiệp cho nó. Từ bé đến giờ cô đã khéo léo sử dụng khả năng đó, có một cuộc sống thoải mái. Cô thầm mong Jesse sẽ nhìn cách cô nũng nịu Rick khi anh về nhà mà học tập kỹ thuật đó.

Hôm đó, sau khi đồ đạc của Koko đã được sắp xếp gọn ghẽ, Jesse và Koko dự định cùng nhau uống trà và xem tivi. Jesse nói sẽ làm bỏng ngô bằng chảo. Những hạt bỏng ngô được tưới đậm bơ là món khoái khẩu của cô.

Jesse tỏ ra rất khẩn trương, chạy vào bếp vì sắp đến chương trình ti vi nó muốn xem. Koko thì lục tủ bát đĩa để làm cốc cao cho Jesse và ly rượu Martini ình. Đúng lúc đó thì chuông điện thoại reo lên, cô nhắc máy, từ đầu kia ống nghe vang lên giọng nói trầm trầm của Gregory. Tâm trạng thoải mái vì đã thu xếp đồ đạc xong, cộng với niềm vui được nghe giọng người bạn quý mến khiến cô rất phấn chấn. Cô quên bằng việc làm đồ uống và mải mê tán chuyện. Cô rất muốn kể cho Gregory biết cuộc sống với Jesse cuối cùng cũng ổn thỏa dần. Gregory nghe cô nói chuyện, thỉnh thoảng xen vào vài câu đùa bằng giọng nói hấp dẫn, tỏ ra vui mừng khi thấy cô vui vẻ. Giọng anh luôn thú vị, và lúc đó cũng vậy, nên cô không nhận thấy Jesse đang hỏi cho bao nhiêu bơ vào. Chợt cảm thấy điều gì đó, cô ngẩng mặt lên thì thấy một cái chảo nóng rực ở ngay trước mắt. Trong khi cô quá sợ hãi không thốt lên nổi tiếng nào, thì cái chảo tiến tới gần, và lao thẳng vào mặt cô.

Cô đưa hai tay ôm lấy mặt, ngồi thụp xuống. Cô nghe giọng Gregory gọi lớn trong ống nghe bị đánh rơi xuống đất vì đoán đã có chuyện gì không xảy ra khi nghe tiếng kêu thất thanh của cô. Jesse cầm chảo, đứng ngây ra. Khi tỉnh táo lại, Koko đứng lên, gạt phắt nó sang một bên để lao thẳng vào phòng tắm. Một vết bỏng kéo dài từ thái dương đến gò má hiện ra trên khuôn mặt cô trong gương.

“Ôi, Chúa ơi...”

Cô ghen lời. Thái dương cô xấu xí như một bộ quần áo rách toạc vì đinh.

“Cháu xin lỗi, Koko...”

Jesse đã đứng sau lưng cô tự khi nào. Koko giận điên lên.

“Đừng có đến đây! Tôi ghét cậu lắm! Tôi không muốn nhìn mặt cậu đâu! Sao không chết đi! Đồ quỷ!”

Cô quắc mắt nhìn Jesse, mở vòi nước hết cỡ, nhúng mặt vào dòng nước chảy xối xả. Cô mất hết lý trí miệng lẩm bẩm mấy lời nguyên rủa.

Đến khi bình tâm lại, cô nhớ ra lúc đó mình đang nói chuyện điện thoại. Cô đi vào bếp, tay cầm chiếc khăn bông áp vào mặt thì thấy tai nghe đã được đặt về vị trí cũ. Bỏng ngô chẳng được ai đựng đến đã được cho vào rổ, nằm lè loi trên bàn.

Cô cảm thấy những tiếng nấc ghen ngào dân lên trong cổ họng mình, dù muốn cũng không thể kìm lại được. Lúc mở tủ lạnh để lấy đá ra, cô đã khóc thật sự. Không thấy bóng dáng Jesse đâu cả, nhưng cô

không hề muốn nhắc đến tên nó.

Suốt cả đêm, cô vừa chườm đá vào vết bỏng đau rát, vừa khóc. Gregory gọi điện đến vì lo lắng nhưng giải thích được chuyện gì xảy ra là đã gắng sức lắm rồi. Cô không thể bình tĩnh phân tích tâm trạng của Jesse. Đối với cô, dù trong tình cảnh như thế nào thì bị gây ra một vết thương trên mặt là chuyện không thể tin nổi. Cô tuyệt vọng. Sợ chỉ sắp nối cô và Jesse lại với nhau đã đứt phứt mất rồi. Cô hận Jesse. Từ tận đáy lòng, cô hận Jesse non nớt không biết quy tắc của tình cảm yêu thương là đáp lại nụ cười bằng nụ cười.

8. Chương 08

SÁNG HÔM SAU, CÔ TỈNH GIẤC BỞI MỘT BÀN tay to lớn lắc vai mình. Cô mở mắt thì thấy đá tan tạo thành vết ố lên trên tấm ga trải giường.

“Cưng ơi, khỏe không?”

Giọng nói khỏe khoắn của Rick vang lên. Rồi có tiếng hành lý được cho vào gầm giường. Nóng lòng đợi Rick về đến thế mà Koko không nhoe nhoét cười nổi vì sự mệt mỏi của tối qua.

“Rick...”

Vừa nhắc đến tên anh, những giọt nước mắt lớn ứa ra từ trong Koko. Cô không nhớ vì sao mình buồn, chỉ biết là nước mắt đang tuôn chảy thôi.

Rick tưởng đó là những giọt nước mắt mừng rỡ vì sự trở về của mình, anh vui sướng định hôn cô. Vào khoảnh khắc ôm má cô định xoay lên trên, anh phát hiện ra vết bỏng chạy từ thái dương đến má cô.

“Ôi chao! Sao thế này? Sao cục cưng đáng yêu của anh lại bị vết thương như thế này!”

Koko nghẹn ngào kể cho Rick biết sự tình. Cô không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp, nhưng không thể nghĩa ra lý do biệt hộ cho vết thương trên mặt. “Nếu là vết thương ở tay thì ít ra tôi còn có thể che chở cho,” cô thầm nói với Jesse, dù điều này trái với tâm trạng thật của cô. Rick sầm mặt lại vì giận dữ. Anh lớn tiếng gọi Jesse. Jesse mãi chẳng chịu lộ mặt ra, nhưng giọng Rick lộ rõ vẻ nghiêm trọng nên nó đành miễn cưỡng xuất hiện trước mặt hai người trong bộ pyjama.

Rick yêu cầu Jesse ngồi xuống sàn và hỏi. Nó lảng tránh ánh mắt của bố mình.

“Tại sao con lại làm vậy?”

“Con không biết.”

“Con làm vậy là do vô ý phải không?”

“...”

“Phải thế không? Con không định làm vậy mà chỉ do vô ý thôi, phải không?”

“Không phải vô ý đâu.”

Nghe câu trả lời của Jesse, Rick nổi giận đùng đùng. Lúc đầu, anh sững sờ không nói được lời nào, nhưng rồi ngay lập tức rút thắt lưng, bắt Jesse nằm xuống và bắt đầu quật vào mông nó. Ban đầu Jesse cố chịu đau, nhưng sau đó bắt đầu khóc văng lên. Rick lơ đãng và vẫn tiếp tục đánh. Koko nhìn cảnh tượng đó, không mấy may mắn lòng. Cô không ỉn là nguyên nhân của cái nghi thức này giữa hai cha con. Nếu có cái gọi là nguyên nhân, thì đó là tình yêu vô trách nhiệm giữa Rick và người vợ trước. Phải đánh con chắc chắn anh đau đớn lắm. Nhưng đó là cái giá anh phải trả cho sai lầm của mình. Koko không nhìn Jesse, cô bình thần, chăm chú nhìn Rick. Vài ngày sau, việc chườm đá liên tục đã mang lại kết quả khả quan, vết bỏng không còn phồng lên nữa. Nhưng mỗi khi chạm ngón tay vào vết thương, cô lại cảm nhận sự tồn tại của vết thương sâu trong lòng mà cô đoán sẽ còn kéo dài. Bây giờ, khi đã bình tĩnh trở lại, cô hiểu ra rằng rõ ràng Jesse đã ghen với cuộc nói chuyện giữa cô và Gregory. Nhưng liệu nó có quyền gì để mà ghen với người cô

không hề có quan hệ về thể xác. Cậu biết gì về tôi cơ chứ! Mỗi lần nghĩ như vậy, cô lại thấy ghét Jesse. Tại sao nó không thẳng thắn yêu cầu người khác lắng nghe nó? Nó đâu còn là đứa trẻ sơ sinh. Chỉ bốn, năm năm nữa là đến tuổi cặp kè với con gái rồi. Hay là đứa trẻ lớn lên trong sự oán hận giữa cha mẹ thì chậm phát triển? Cô hoàn toàn không quan tâm đến Jesse nữa. Cô thiết tha mong mỗi nó sớm có bạn gái, và biến khỏi cái nhà này với con bé đó.

Trẻ sơ sinh. Giữa việc cô làm bộ như đứa trẻ sơ sinh ở trước mặt Rick và đứa trẻ sơ sinh thật sự có khoảng cách chừng nào nhỉ?

Bây giờ thì Jesse không buồn hé một lời với cô, còn cô thì cũng chỉ mong có vậy. Một khi đã bắt đầu ghét nhau rồi thì không thể kiềm chế tình cảm đó được, mọi hành động của Jesse đều khiến cô khó chịu. Ngay cả tiếng khóa cửa phòng tắm của Jesse đi tắm cũng làm cô rùng mình. Dở hơi, ai mà thêm nhìn cơ thể trần trụi của cậu. Koko dè bủ trong bụng. Cô cảm giác mình đang trở nên xấu xa bởi sự oán hận, nhưng tự cô thì không thể làm gì được nữa rồi.

Rick chẳng hề nhận ra sự thay đổi trong suy nghĩ của Koko. Trước khi đi San Francisco, anh đã thấy Koko và Jesse không thân thiết được với nhau rồi, thì chắc làm sao mà hình dung nổi giữa tâm hồn cô và Jesse đã từng một lần có sự giao hòa.

Rick rất vô tâm, điều này khiến tâm hồn đang bị kích động của Koko dịu xuống, nhưng cô cũng hiểu ra rằng anh thiếu nhạy cảm với không khí thù ghét. Chắc chính vì thế mà dù ghét nhau thậm tệ đến thế, anh vẫn sống được cùng cô vợ cũ tới hơn mười năm trời.

Koko không chịu nổi bầu không khí này, nhưng cũng không thể đuổi con của Rick ra khỏi nhà được nên để giải tỏa tâm trạng đó, cô nũng nịu Rick nhiều hơn hẳn từ trước đến nay. Cô nũng nịu Rick nhiều hơn mức cần thiết. Ngay cả khi ở trước mặt người khác cô cũng không ngại ngần, thế nên trong hội bạn bè của Koko xuất hiện lời đồn đại rằng Koko chết mê chết mệt Rick. Đối với cô, lời đồn đại đó chẳng thích thú gì, nhưng đành chịu thôi. Cô chỉ còn mỗi cách làm nũng Rick để tâm trạng mình thư thái hơn.

Rick tỏ ra mãn nguyện với việc được một cô gái hấp dẫn, trẻ hơn nhiều tuổi luôn quấn quýt bên mình. Điều này đối với anh giống như một tấm huân chương. Anh đáp trả lại hành động của cô một cách tương tự, và thường phải chịu ánh mắt ghen tỵ của đồng nghiệp. Trong con mắt người khác, họ là một đôi tình nhân vô cùng thắm thiết, nhưng trong lòng Koko, sự căm ghét đang cuộn xoáy. Tất nhiên là cô yêu người đàn ông trung niên tốt tính, nhưng nũng nịu kiểu này không phải là cách yêu đàn ông vốn có của cô.

Ở Jesse cũng xuất hiện sự thay đổi, cứ như nó đã quan sát Koko và Rick. Kể từ ngày bị bố đánh, nó luôn giữ im lặng, nhưng số lần nó tranh thủ lúc Koko vào bếp một mình để lại gần bố tăng lên. Khi cô mệt vì đọc sách, đi về phòng ngủ thì đã thấy Jesse và Rick cùng nằm trên giường, lim dim ngủ. Nhìn cảnh đó cô thấy máu nóng bốc lên đầu, bất giác đánh rớt quyển sách. Rick không nhận ra, vẫn tiếp tục ngủ, còn Jesse thì hé mắt quan sát Koko. Trông nó thật ranh ma, cô nói to.

“Xin lỗi nhé, nhưng đây là chỗ của tôi!”

Jesse chậm chạp ngồi dậy, lảng lảng đi về phòng mình. Cô tức run lên, nằm tránh sang bên cạnh vết lõm trên giường do Jesse nằm lúc nãy. Không thể hiểu nổi Jesse đang nghĩ gì. Cô khó chịu với hơi ấm từ cơ thể Jesse còn lưu lại bên dưới cơ thể mình. Tự lúc nào Rick đã nhận ra cô đang nằm bên cạnh, anh vòng tay sang kéo cô về phía mình.

“Jesse vừa nằm ở đây đấy.”

Koko mách Rick với vẻ nghiêm trọng. Nhưng anh thì hờ hững.

“À, thế à”

Kể ra thì có lẽ đối với ông bố, việc con trai nằm cạnh mình là chuyện đương nhiên. Nhưng Koko lại muốn nhấn mạnh đến cái sự thật là Jesse đã làm vậy. Nếu một đứa trẻ bình thường làm vậy, chắc cô sẽ không lấy làm lạ. Nhưng đối với Koko, Jesse là đứa trẻ đặc biệt. Rick kéo cô vào lòng mà chẳng nhận ra chút xíu nào suy nghĩ của cô. Cô chống cự lại một lúc, nhưng Rick không tha. Kết quả là chẳng mấy chốc trang phục của cô đã bị quăng xuống chân giường.

Một khi Koko vẫn coi trọng những giây phút yêu đương trên giường với Rick, nhưng riêng hôm nay đầu óc cô cứ để đi đâu. Dù được Rick ôm, cô vẫn không thể tập trung vào chuyện ân ái được, trong khoảnh khắc nhớ đến gương mặt Jesse cô nghiêng chặt răng lại.

9. Chương 09

JESSE HAY GẦN GŨI BỐ ĐẾN MỨC BẤT thường. Khi cả ba người đi ra khỏi nhà, Koko khoác tay Rick, bất chợt nhìn sang phía đối diện đã thấy Jesse đang khoác nốt cánh tay còn lại của anh. Đưa ánh mắt vòng qua sau lưng Rick để nhìn Jesse, cô nhận thấy nó cũng đang nhìn cô và mỉm cười đắc thắng. Nhìn hành động của Jesse vốn đã quá tuổi để làm vậy, Koko thấy kỳ cục. Về phần Rick, được cả con trai lẫn người yêu nũng nịu, anh cười từ đầu đến cuối. Nhưng, rõ ràng là Jesse đang biến bố nó thành công cụ hồng làm cô khó chịu. Thời gian gần đây, Jesse cố tình không để Koko và bố mình ở riêng với nhau. Khi nó ngồi lên đầu gối Rick ngay trước mặt Koko, cô chịu hết nổi.

“Hai người hệt như dân đồng tính ấy.”

Rick nhìn Koko lạ lùng.

“Ai đồng tính cơ?”

Anh và nó chứ còn ai nữa. Cô chỉ Rick và Jesse. Cô cáu thật sự, nhưng Rick lờ cô đi, coi như đó là chuyện vớ vẩn.

Jesse cứ giữ nguyên tư thế, ngẩng mặt nhìn Rick. Bố, lần tới mua cho con cái đấy đi. Bố, tuần sau đi chỗ đấy đi. Bố, con nghĩ ra trò chơi này.

Jesse đang làm nũng! Koko kinh ngạc, đứng ngây ra. Con làm nũng cha là chuyện bình thường thôi. Nhưng nó làm nũng như phụ nữ làm nũng đàn ông vậy. Cô không biết nên thương hại Jesse vì nó không biết cách làm nũng, hay nên coi thường nó. Cô chỉ biết mình cảm thấy rõ ràng sự ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Cô cắn môi, rời khỏi căn phòng, mang trong mình cảm giác của kẻ bại trận. Rõ ràng cô đã ghen. Cô, người đã khiến Jesse ném mùi vị của sự ghen tuông, giờ nhận được sự báo thù bằng chính cảm giác đó. Đứa trẻ đó đúng là con quỷ!! Đối với cô, dù Jesse là đứa trẻ 11 tuổi hay gì cũng không còn quan trọng nữa. Nó đã biến đổi thành dáng vẻ của kẻ thù, và đang khiêu chiến. Jesse luôn cố tình chạm vào cơ thể bố mình. Chỉ khi nào được Rick ôm, Koko mới cảm thấy mình thắng. Một mặt cô tự cao vì Jesse không thể có quan hệ thể xác với Rick, mặt khác cô ghen đến nghẹt thở với quan hệ huyết thống của nó.

Tuy nhiên, mối quan hệ vị trí đó sụp đổ nhanh hơn cô tưởng. Từ trước đến giờ, Jesse chưa từng nũng nịu người khác nên cách nũng nịu của nó không tự nhiên, khiến Rick bắt đầu thấy khó chịu vì lúc nào cũng bị nó quẩn lầy. Jesse đã quá tuổi để ngồi lên đầu gối và ôm chặt lấy bố. Rick xoa Jesse đang vòng tay ôm eo bố hồng lồi kéo sự chú ý về phía mình với vẻ phiền nhiễu. Liếc trộm cảnh đó, Koko thấy nhẹ nhõm trong lòng, nhưng đồng thời cũng tự thấy mình tồi tệ. Bàn tay của Jesse bị Rick xoa dầm ra thừa thãi, nó đứng ngây ra. Rick làm vậy do phản ứng tự nhiên nên khi quay lại, thấy Jesse đứng ngây ra tại chỗ, anh xoa xoa tóc nó như muốn hỏi sao thế. Rick luôn hành động rất tự nhiên, như không hề nhận thấy ý đồ của Jesse. Jesse rời khỏi chỗ đó có vẻ nhẹ nhõm, nhưng khi đụng ánh mắt của Koko, nó quay ngoắt mặt đi. Mưu đồ của Jesse đang dần thất bại. Thỉnh thoảng Koko thấy buồn cười. Ở trước mặt con người rất tự nhiên là Rick, các sách lược của người tình và con trai có cũng như không. Cô lại bắt đầu đáp lại được hành động yêu đương của Rick, nhưng mỗi khi chợt nghĩ đến Jesse như lúc đang rửa bát đĩa trong bếp chẳng hạn, cô không khỏi chán nản.

Một ngày nọ, một vị khách bất ngờ đến thăm nhà. Koko mở cửa, thấy trước mặt mình là một người phụ nữ lạ hoắc. “Xin chào,” cô ta mỉm cười.

Koko không biết nên đáp như thế nào, cô lục lại trí nhớ tìm từ ngữ. Đây là lần đầu tiên có người phụ nữ mà cô không quen biết đến nhà.

“Mẹ...”

Nghe tiếng nói của Jesse vang lên từ sau lưng, cô nhìn lại người phụ nữ một lần nữa. Đôi môi mỏng và đôi mắt nhỏ xéch. Cô ta giống hình người Trung Quốc trong quyển truyện tranh cô có hồi nhỏ. Cô hơi sợ, nhưng vì người phụ nữ đó cười nhã nhặn quá nên đã mời cô ta vào nhà. Nói chính xác hơn là cô ta đã bước vào nhà trước khi được mời.

Cô ta ôm chặt lấy Jesse, kêu lên “Cực cưng của mẹ” một cách thái quá. Nhớ đến câu chuyện 200 đôla, Koko mất thiện cảm.

Chính tại người phụ nữ này mà Koko đã phải gánh những vất vả không đáng có. Người phụ nữ từ chối trông con mình dù chỉ trong vài ngày lại đang ôm Jesse, kể lể mình buồn biết bao vì thiếu vắng nó. Cô ta như đang ngầm thể hiện quyền uy của mình cho Koko thấy. Jesse thì dù mang vẻ mặt khó hiểu vẫn vòng tay qua vai bà mẹ. Nhìn bộ dạng hai mẹ con nhà ấy, ngay cả người ngoài như Koko cũng thấy rõ ràng không tự nhiên. Rick đi từ trong phòng ra xem có chuyện gì, anh như đang nín thở khi nhận ra người đàn bà.

“Chào anh. Có vẻ mạnh khỏe đấy nhỉ.”

Giọng nói lãnh lút của cô ta kéo anh trở về hiện tại, anh kéo ghế mời cô ta ngồi. Anh giới thiệu với Koko rằng đó là mẹ Jesse bằng giọng nói khác hẳn mọi khi. Koko nặn ra một nụ cười, gật đầu với cô ta, nhưng mẹ Jesse còn nặn ra nụ cười tươi hơn, nó liến thoắng rằng mình đến đây chỉ vì lo cho Jesse, chứ không còn yêu Rick nên Koko không có gì phải lo lắng cả.

Koko vào bếp pha đồ uống, trong thời gian đó cô ta vẫn nói không ngừng nghỉ. Koko chỉ nghe thấy giọng nói lãnh lút của cô ta, còn Rick thì ngay cả tiếng ừ hừ cũng chẳng thấy đâu. Khi Koko bê cái khay đi vào phòng khách thì thấy bảng điểm của Jesse được mở ra trên mặt bàn. Người đàn bà đang tức giận. “Tại sao lại tụt thấp thế này? Anh giải thích cho tôi đi. Vì không có tôi ở đây mà kết quả học tập tệ đến thế này sao?”

Chẳng phải chỉ có mỗi kết quả học tập tệ đâu. Koko muốn tặc lưỡi. Cô ta chả hiểu gì cả. Mà cũng chả có quyền hiểu.

“Vì nó không học nên thành tích mới tụt hạng vậy thôi.”

Cô ta lườm Rick như thể Jesse học kém là tại anh. Rick cố gắng tránh ánh mắt cô ta. Khóe miệng mím chặt của anh thỉnh thoảng giãn ra, nhưng đây là lần đầu tiên Koko nhìn thấy Rick biểu hiện vẻ mặt khó chịu đến thế này.

“Tại sao con không học, Jesse?”

Sợ hãi vì câu hỏi của mẹ, Jesse bắt đầu khóc thút thít. Koko nhìn Jesse, không thể tin vào mắt mình. Nó đang nịnh mẹ! “Từ giờ trở đi con sẽ ngoan là được, phải không mẹ?” Đây là lúc Koko thấy ghét thẳng bé nhất từ trước đến nay. Cô đã hy vọng nó sẽ nói kiểu dọa dẫm với thái độ ngang ngạnh mọi khi.

Rick rõ ràng rất khó chịu, thậm chí ở khóe miệng anh còn xuất hiện một nụ cười khẩy. Koko sốt ruột vì Rick chẳng nói gì cả. Rick có cách yêu thương riêng của mình dành cho Jesse cơ mà. Rick đã chăm nom Jesse đến hơn một năm trời rồi.

Jesse vẫn khóc. Koko tức mình vì cái kiểu khóc ráo hoảnh không có giọt nước mắt nào. Người mẹ chợt nhận ra sự tồn tại của Koko, bèn nói với cô.

“Chị đừng bận tâm. Tôi ghét người đàn ông này lắm. Chỉ cần nhớ ra mình đã sống với anh ta những hơn mười năm trời, tôi đã rùng cả mình rồi. Chịu sống với người đàn ông này, chị cũng khác thường nhỉ. Dù sao, việc này chả liên quan gì đến tôi cả.”

Koko ngấm khuôn mặt cô ta trong lúc cô ta đơn phương nói. Cô không có ý định lắng tai nghe những lời nói xấu Rick thao thao bất tuyệt của cô ta, mà chăm chú quan sát người phụ nữ ấy. Nét mặt hoàn toàn không xấu, nhưng quanh cô ta tỏa ra mùi của sự oán hận, khiến cô ta trông già hơn Koko đến hơn hai chục tuổi. Không thể tìm nổi dù một mảnh hạnh phúc trên mặt cô ta. Khó coi. Koko nghĩ cô ta khó coi, và khi nghĩ rằng đó là kết quả dần dần được tạo thành trong quãng thời gian dài sống chung với Rick, cô không chịu nổi. Bộ trang phục lờ lợt khác hẳn với kiểu của thể hệ Koko càng khiến cô ta thêm khó coi, thậm

chí Koko còn thấy thương hại cô ta. Người đàn bà thật bất hạnh. Rồi cô kinh ngạc trước sức mạnh đáng sợ của tình cảm được gọi là sự oán hận. Cùng lúc, nhớ ra mình cũng đang bị thay đổi bởi sức mạnh đó, cô ớn lạnh sống lưng.

“Cái gì cơ, đồ mọi đen keo kiệt.”

Phải mất một lúc Koko mới hiểu ra cô ta vừa nguyên rủa Rick. Cô ngạc nhiên quay sang nhìn thì thấy Rick đang cố nén giận và rít thuốc liên tục. Người đàn bà vẫn tiếp tục nguyên rủa Rick đến văng nước miếng. Không thể tin nổi lại có người đàn bà có thể đối xử với người đàn ông mình từng yêu theo kiểu như vậy.

“Đây không phải là chỗ của cô. Cô về đi cho tôi nhờ.” Rick nén giọng. Mặt cô ta trắng bệch ra, môi run lẩy bẩy.

Tự cô ta châm ngòi cho cơn giận dữ bởi lời nói của mình.

“Không dễ thế đâu. Jesse là con của tôi cơ mà.”

Jesse cho tay vào túi quần jeans, cúi gầm xuống. Koko những muốn chạy đến bịt tai nó lại.

“Jesse, cô ta có tử tế với con không?”

Cô ta nhận thấy những lời nguyên rủa không gây tác động gì được tới Rick, bèn chuyển đổi tượng.

“KHÔNG.”

Giờ thì đến lượt Koko phải tìm cơn giận.

“Cô ta có nấu cơm cho con ăn không?”

“KHÔNG.”

“Cô ta có dọn phòng cho con không?”

“KHÔNG.”

Koko như sắp bị mất hồn.

Jesse dùng bố để trả đũa Koko không được, thì lần này nó dùng mẹ hòng đạt mục đích. Koko những muốn nhìn mong Jesse xem đứa trẻ nói dối liên tục đang đứng trước mặt mình có bị đóng dấu của quỷ hay không.

“Tôi không nghĩ cô gái trẻ này có thể trông nom Jesse. Tôi sẽ đưa nó theo.”

“Koko đối xử tốt với nó lắm đấy.”

Rick có vẻ chẳng buồn tức giận nữa.

“Nhưng Jesse đã nói thế này đấy. Jesse đến ở với mẹ nhé.”

“...”

“Jesse, mẹ cũng có bạn trai đấy. Anh ta sẽ trở thành ông bố mới của con đấy.”

Jesse im lặng. Rick để cho con trai lựa chọn, và nín thở nhìn phản ứng của nó. Koko cảm thấy tim mình đập nhanh gấp hai lần bình thường. Nếu Jesse nói “Có” thì cô sẽ được giải thoát khỏi cái gánh nặng trong lòng mà cô đã gánh suốt cho đến giờ. Ba người lớn hồi hộp chờ câu nói của đứa trẻ nhỏ này. Koko đoán có khi Jesse lại khóc hòng đánh trống lảng không chừng. Nhưng nó lại trả lời thế này.

“Bây giờ thì con ở đây”

Bầu không khí căng thẳng bỗng xẹp xuống. Bây giờ thì con ở đây. Câu trả lời làm Rick vui lòng, đồng thời cũng làm mẹ nó nhẹ nhõm. Koko không thể không thán phục sự khôn ranh của Jesse.

“Thằng bé tội nghiệp! Sao nó lại tội nghiệp thế cơ chứ!”

Mẹ nó rên rĩ. Koko ngán ngẩm nhìn cô ta làm bộ quẫn trí. Cô ta chẳng biết gì cả. Rằng đứa trẻ nghe những lời xỉ vả bố nó với tâm trạng như thế nào. Rằng con mình khôn ranh đến nhường nào. Và sự khôn ranh đó được sinh ra bởi cái gì. Sinh ra đứa con chẳng có gì là ghê gớm. Điều quan trọng là nuôi dạy nó, thấu hiểu

được tâm tư của nó. Người phụ nữ này chẳng hiểu gì cả. Có lẽ cô ta có thể nuôi được động vật, nhưng không thể nuôi dưỡng con của con người. Cô ta không thể làm mẹ được. Koko không còn tức giận nữa. Hơn nữa cô ta lại khó coi. Đó có phải là kết quả tạo ra bởi cuộc sống của Rick hay không, không can hệ gì đến cô cả. Cô chỉ biết đến mình Rick thôi. Cô không hứng thú với việc nói đến quá khứ của Rick.

Koko chợt nghĩ phải chăng người đàn bà này vẫn còn yêu Rick? Phải chăng cô ta lấy cớ là đến vì con nhưng thực ra là đến để gặp Rick? Không phải cô tạ hận Rick mà là hận chính bản thân mình đã yêu Rick. Chính vì đã quá yêu, không biết trút nỗi hận Rick vào đâu nên ngay cả sau khi chia tay cô ta chỉ còn cách xả mối hận của Rick. Để làm vậy thì đứa con làm cái cớ quả là tiện. Chắc cô ta sẽ gánh theo nỗi oán hận mà dù có mất cả đời cũng không thể trút hết được. Chừng nào cô ta còn làm vậy thì Rick sẽ luôn nằm trong tâm trí cô ta cho đến lúc chết. Cô ta sẽ liên tục viết những lời oán hận Rick vào nhật ký kỷ ức của mình.

Và nhất định trong mỗi trang sẽ kẹp một miếng đánh dấu có tên là “yêu”. Rick, người đã không đáp lại tình yêu như mình mong muốn. Nhất định cô ta cũng hận Koko, người đang có tình yêu êm đẹp với Rick. Với cái cớ là Koko không thể chăm sóc cho con mình. Koko nghĩ đến Jesse. Đứa trẻ này là cái gì vậy? Nó bị thả trôi nổi giữa sự yêu hận của người lớn, và không học được cách làm nũng. Cha mẹ nó ném vào nhau sự oán hận. Làm sao có thể nói cái đó không nảy bật sáng Jesse và chôn vùi nó?

Cứ thế này thì Jesse sẽ trở thành con người không thể thương yêu ai được. Hoặc sẽ trở thành người không thể yêu phụ nữ. Tự nó cũng cảm nhận được rằng ở bên bà mẹ chìm đắm trong sự oán hận bố nó thì nó không thể nào hạnh phúc. Dù thế đi chăng nữa, cũng không thể khẳng định nó sẽ hạnh phúc khi sống với Koko như bây giờ. Cô không ghét, nhưng cũng chẳng yêu nó. Cô đã mất mấy tháng trời mà vẫn không thể chấp nhận nó được. Cô đã yêu Rick dễ dàng vậy mà kiểu gì cũng không thể chạm vào sợi chỉ trong tâm hồn của Jesse. Nếu nắm được dù chỉ một sợi chỉ thì sau đó chỉ việc gỡ tâm hồn Jesse giống như gỡ cái áo len.

Người mẹ chuẩn bị ra về với vẻ thô lỗ, khác hẳn cô ta lúc đến đây. Khi lấy túi xách, cô ta giật nó mạnh quá làm khóa túi rời ra, đồ trong túi rơi tung tóe ra sàn. Thỏi son môi rỏ tiền, cái ví cũ kỹ, cái khăn mùi xoa kém thẩm mỹ. Dáng vẻ người đàn bà đang bỏ toái ra sàn nhặt những món đồ xoàng xĩnh không ăn nhập với khuôn mặt trang điểm đậm khiến Koko nhớ đến dáng vẻ chị nông dân nhặt lúa rơi trong một bức tranh của Pháp, cô chạnh lòng. Có lẽ cả đến sau này, dù yêu người đàn ông như thế nào đi nữa, người phụ nữ này cũng sẽ vẫn tiếp tục nhặt lúa rơi. Rick chỉ liếc mắt nhìn cảnh đó mà không tỏ ra có ý định lên tiếng, còn Jesse thì ngồi xuống nhặt giúp mẹ đồ trang điểm bị rơi. Dáng vẻ đó tràn ngập tình cảm của nó dành ẹ. Koko nghĩ, hóa ra nó cũng biết biểu lộ tình cảm yêu thương theo bản năng. Nhưng liệu mẹ nó có tiếp nhận điều đó như là tình cảm yêu thương không? Cô ta là người đã từng từ chối trông con chỉ vì không nhận được 200 đôla. Hóa ra ở đây cũng có người biết đáp lại tình cảm yêu thương, Koko thương hại. Ở lại mạnh khỏe nhé con. Nhất định mẹ sẽ đến đón con. Người mẹ nói vậy và bắt đầu tạm biệt Jesse nên Koko tiễn cô ta đến cửa.

Vậy là cô ta kết thúc trò viện cớ bằng việc nói tạm biệt Jesse. Để chứng tỏ đó là sự viện cớ, cô ta chẳng cảm ơn, thậm chí chẳng buồn nói lời gửi gắm con với Koko đang đứng ngay trước mặt, mà chỉ để lại một nếp nhăn hằn sâu giữa hai lông mày làm quà tạm biệt rồi rời khỏi đó.

Sau khi nhìn cô ta đi rồi, Koko cảm thấy bao nhiêu sức lực trong cơ thể mình như đã tan biến hết. Cô sợ phải quay lại căn phòng. Chắc chắc bầu không khí oán hận bị kìm nén mà cô rất ghét đang dâng đầy trong đó. Nó đang giăng ra ngay cả dưới chân cô, đến nỗi cô phải sải chân bước qua để khỏi bị vương vào mình.

10. Chương 10

TỐI HÔM ĐÓ, RICK RA KHỎI NHÀ MÃI không về mà cũng không cho Koko biết mình đi đâu. Khi anh nói sẽ đi ra ngoài, tay lấy áo khoác ra khỏi tủ, lời cầu khẩn anh đừng đi mắc nghen trong cổ họng cô. Koko thừa biết anh không chịu nổi bầu không khí bị vấy bẩn này, và là típ người sẽ chạy trốn khi gặp tình huống như vậy.

Cô cũng ghét phải ở lại một mình với Jesse. Cô rất muốn hỏi cho ra lẽ về việc nó đã nói dối mẹ, v.v..., nhưng không có tám đêm êm ái là Rick, cô không đủ dũng cảm để đối mặt với Jesse. Về phần Jesse, sau khi mẹ ra về, nó đi vào ở lì trong phòng. Koko ở một mình trong phòng khách, tay ôm chai rượu gin, lòng tràn ngập cảm giác cô độc. Đàn ông và đàn bà chung sống với nhau. Chỉ có thêm mỗi một người xen vào thôi mà tại bánh răng của tâm trạng vui vẻ lại trở nên không ăn khớp đến thế này? Tuyệt đối không phải cô có ác cảm với Jesse ngay từ ban đầu. Cô đã chấp nhận Jesse như là vật gắn kèm với Rick cơ mà. Cô nhớ lại mình đã cố gắng đến vượt khả năng để chăm sóc Jesse. Cô nhớ lại vị thế của mình trước đó, chỉ với một nụ cười cô đã được đáp trả lại bằng những lời âu yếm gấp nhiều lần. Thế mà cô rũ bỏ hết những điều đó để bây giờ ngồi trên chiếc ghế ngả này mà chẳng được gì đáp lại. Trước đây, cô mãn nguyện với giác được Rick sưởi ấm cơ thể mà được Rick yêu, và cô có thể làm ngơ tất cả những chuyện khác. Nhưng, bây giờ thì khác. Vòng tay ôm hay những lời thì thầm yêu đương của Rick chỉ là chuyện nhỏ. Những điều đó cũng giống như món ăn ngon, ăn mất rồi thì sẽ không còn ở đó nữa. Khi khoảnh khắc khoái lạc đã trôi qua cổ họng rồi thì bóng dáng của cảm giác u tối bắt đầu xuất hiện trong lồng ngực cô. Rõ ràng nó có hình dạng của môi, ngón tay, móng tay của Jesse, khiến cô sợ hãi. Đứa trẻ từ nhỏ đã lớn lên giữa sự oán hận của cha mẹ. Nó lớn lên mà chẳng được quyền phản bác lại điều đó. Sự oán hận xếp thành lớp trên cơ thể thực ra lại không phải là của nó. Biết làm thế nào để gỡ từng lớp vỏ đó ra? Liệu có thể đập vỡ tan lớp vỏ giống như làm với món gà được bọc chặt trong lớp muối mỡ không? Liệu có thể húp nước gà đậm đà tiết ra từ trong những mảnh vỡ của tảng muối?

Koko thêm muốn cơ thể ấm nóng của người đàn ông. Cho dù không thể làm dịu đi tâm trạng của mình thì cô vẫn muốn nhìn thấy thiên đường trong một khoảnh khắc. Khi cô mong muốn khắc khoải như vậy thì cơ thể của Rick lại không có ở đây.

Rượu lan tỏa ra khắp cơ thể vẫn chưa làm đầu óc cô mất tỉnh táo. Những lời nói dành cho Jesse cứ cuộn xoáy trong mình, nhưng cô không tài nào thoát ra được. Trong khi cô đang ở trong phòng khách với bao nhiêu cảm xúc, thì Jesse ra khỏi phòng mình và tiến tới ngồi cạnh cô như thể đó là chuyện đương nhiên. Cô ngẩn ra, không thể hiểu nổi Jesse nghĩ gì mà làm vậy.

Jesse thần nhiên mở quyển tạp chí ra xem trước mặt cô. Dáng vẻ nó dường như quá đổi, khiến cô không đoán được ý định thực của nó là gì. Cô đâm ra bối rối vì không biết biến những suy nghĩ dành cho nó thành lời như thế nào.

“Bố về muộn nhỉ,” Jesse nói, mắt vẫn không rời khỏi quyển tạp chí. Mà đúng là muộn thật. Mọi lo của cô bây giờ hướng về Rick.

“Nếu bố đang ở cùng với ai đó thì cô có giận không?”

Ở cùng với ai đó! “Ai đó” có nghĩa là người đàn bà khác chứ không phải Koko. Koko mất bình tĩnh, bắt đầu thấp thỏm.

“Nếu đúng thế thì cô có ghét ông ấy không?”

Koko bắt giác nhìn chằm chằm vào mặt Jesse. Lúc này trên mặt nó không có vẻ biết thừa mọi thứ như mọi khi. Nó lặng thinh như thương hại cô.

“Nếu thế thì... cô... chưa nghĩ đến chuyện này,” cô trả lời giọng như muốn khóc.

“Cô không phải lo đâu. Ông ấy vẫn hay làm thế khi còn sống với mẹ cháu.”

Trống ngực Koko bắt đầu đập dồn dập. Jesse tin chắc bố nó đang ở cùng người đàn bà khác. Nhưng, liệu Rick có bỏ cô ở nhà để làm chuyện như vậy không? Sau những vòng tay ôm tràn đầy tình yêu, và ánh mắt da diết khẩn cầu cô hiểu cho sự chân thật của anh đến thế. Dù tự nhủ đừng tin, nhưng cô vẫn thấy bất an.

“Làm sao bây giờ. Nếu quả thật như thế...”

“Rượu và phụ nữ là liều thuốc tốt mà, phải không?”

Từ trong mắt của Koko, một giọt, rồi hai giọt nước mắt lớn lên và rơi xuống đất. Thế rồi, tất cả những tình cảm bị dồn nén đã trở thành hình hài, chảy ra bên ngoài cơ thể cô để tạo thành dòng sông. Cô cảm thấy cơ thể mình mềm nhũn ra?

Jesse nhìn Koko đang bắt đầu khóc thành tiếng mà không hề chớp mắt. Cô khóc, hai tay ôm lấy khuôn mặt, nhưng nhìn thấy chân của Jesse từ giữa khe ngón tay. Nó đi đôi giày thể thao bẩn thỉu, nhưng lần đầu tiên cô để ý thấy cỡ giày của nó lớn hơn của mình. Đôi giày thể thao đó đang di chuyển về phía mình. Cùng lúc, cô cảm nhận một bàn tay khẽ vỗ vào tấm lưng run rẩy của mình. Jesse đã ngồi xuống bên cạnh Koko từ lúc nào, và xoa lưng Koko đang thổn thức. Cô thấy rất dễ chịu và cảm thấy không cần phải nín khóc vội. Cảm giác bất an đã biến mất nhưng cô vẫn tiếp tục khóc theo “mạch diễn biến của sự việc”. Đó là tâm trạng quá mức dễ chịu để gọi là quán tính.

Jesse rút bàn tay khỏi lưng Koko vì nghe tiếng mở khóa cửa. Cảm giác căng thẳng bất chợt từ tay nó truyền đến cơ thể cô, vì vậy cô ngẩng mặt lên thì thấy Rick đang đứng đó. Anh nhìn hai người vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn bình thản ngồi xuống ghế.

“Cho anh rượu gin với nào.”

Anh đã say nhưng không đến mức không thể nói chuyện nghiêm túc được. Koko rót rượu gin và nước chanh vào ly, cố gắng tránh để khuôn mặt xấu xí vì khóc lóc của mình bị nhìn thấy. Jesse đang định lẳng lẳng quay về phòng mình thì bị Rick yêu cầu ngồi xuống.

“Con nói cho bố nghe nào.”

Jesse nhún vai tỏ ý không hiểu chuyện gì.

“Con ghét Koko à?”

“...”

“Trả lời đi”

Rick đang tỏ rõ quyền uy của ông bố. Đây là lần đầu tiên Koko thấy cảnh này nên hoàn toàn không đoán được chuyện gì sắp diễn ra.

“Con không ghét.”

Thế thì tại sao con không thân thiện với Koko? Bố biết con yêu mẹ con, và cũng biết là con muốn bố mẹ quay lại với nhau. Nhưng con cũng biết là bố và mẹ con không thể nào hòa thuận với nhau, phải không?”

Jesse gật đầu, Rick nói tiếp.

“Koko yêu bố nên cô ấy mới đối xử tử tế với con, phải không nào? Nào nấu cơm, nào dọn dẹp. Chính là vì con đẩy chứ. Bố mà đối thì ra ngoài ăn là xong, không có quần áo thì mua là được. Phòng tắm cũng có chết đâu. Con tưởng cô ấy làm những việc ấy cho con là làm không công à? Cô ấy yêu bố nên mới làm thế đấy chứ. Thế mà con đã làm gì? Đã bao giờ cảm ơn cô chưa? Lẽ ra mọi việc của con phải do mẹ con lo, nhưng mẹ con có chịu làm đâu. Cho nên Koko chỉ đang làm những việc đó thôi mà. Con hiểu không?”

Jesse gật đầu. Koko không dám nhìn vào mặt Rick. Trước đây cô đã từng nói với các cô bạn, thậm chí với cả Jesse rằng cô chăm sóc cho Jesse là làm không công mà thôi.

“Con không thích bố có bạn gái nào khác ngoài mẹ con phải không? Bố biết chứ. Chuyện đó không có ở các gia đình bình thường. Nhưng cái nhà này không bình thường. Hôm nay cũng thế. Bố mẹ của con hận nhau lắm. Đàn ông và đàn bà mà hận nhau thì như thế nào, con có biết không? Không thể chịu nổi đâu. Bố muốn có hạnh phúc. Khi cưới mẹ con, bố còn quá trẻ nên đã không thể làm cho cô ta hạnh phúc. Nhìn cô ta không hạnh phúc, bố cũng bất hạnh. Nhưng mà, bây giờ bố muốn có hạnh phúc. Nghe cho rõ đây này. Nếu bố mà chết đi thì người bất hạnh nhất là con đấy. Koko chắc cũng buồn, nhưng cô ấy sẽ tìm được người thay thế cho bố. Còn con thì không thể tìm ra được ai thay cho bố đâu. Chỉ có bố là ông bố thật sự của con thôi. Con còn cần bố cho đến khi trưởng thành. Con có thể thoải mái nhìn bố buồn chán vì không có bạn gái à? Bây giờ bố cần Koko. Nếu vì con mà cô ấy bỏ đi thì bố biết làm sao? Hay là định để bố sống mà không có phụ nữ? Jesse, bố con muốn có phụ nữ. Và người đó là Koko. Nếu con cần bố thì cũng phải chấp nhận cô ấy. Con có biết yêu phụ nữ là thế nào không?”

Chuyện đó tuyệt lắm đấy.”

Jesse có vẻ nghĩ ngợi. Koko không thể thành thật vui sướng với lời nói yêu mình của Rick. Nếu vì bố mà Jesse miễn cưỡng chấp nhận Koko, thì Koko và Jesse sẽ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được nhau, mà chỉ dừng lại ở mối quan hệ tốt mà thôi. Đó là điều mà trước nay Koko vẫn mong muốn từ tận đáy lòng mình, nhưng bây giờ đối với cô nó không còn có giá trị nữa. Nhất là sau khi đã biết về sự tồn tại của người mẹ.

“Bố đã yêu mẹ như yêu Koko chứ?”

“Tất nhiên rồi. Nhưng cách yêu thì khác.”

“Thế nào, Jesse? Con không cho rằng Koko là cô gái tốt hay sao? Yêu phụ nữ tuyệt lắm đấy. Con cũng thử yêu Koko mà xem.”

“...”

Jesse cúi gằm xuống. Nó vò nhàu từng trang trong quyển tạp chí để trên đùi.

“Con ghét Koko à?”

“Không phải.”

“Thật ra là đang bắt đầu thích Koko phải không? Thích mà không nói ra thì người phụ nữ sẽ bỏ đi mất đấy.”

“Con...” Jesse bắt đầu khóc nức nở.

“Con ghét Koko!”

Nó nói vậy và bắt đầu khóc văng lên. Cách khóc của nó phải gọi là gào lên thì đúng hơn là khóc. Bao nhiêu lần nó cất lên tiếng như tiếng vườn hús xa.

“Con yêu mẹ cơ. Yêu mẹ cơ cơ!”

Koko thở dài. Thế là hết rồi. Đứa trẻ bị bao bọc với sự oán hận, có sống lưng được tạo bởi tình yêu. Và đó là tình yêu dành cho người mẹ mà không được đền đáp. Mình chỉ còn cách rời bỏ nơi này. Chắc sẽ phải trải qua những ngày buồn bã. Nhưng, như Rick đã nói, sự buồn bã đó rồi sẽ qua đi. Mình phải quên với việc mất Rick.

Từ trong mắt Koko, nước mắt không còn chảy ra nữa. Koko cảm thấy mình sống với Jesse cho đến giờ là để nghe lời nói này. Ban đầu là do tình thế, sau đó dần dần cô đã quyết định sống chung, và đã từng có một lần cô còn thấy thương Jesse. Rick đã nói là yêu Koko. Nhưng, người cần Rick nhất lại là Jesse. Cô có thể nhớ lại rõ mồn một hành động của Jesse khiến cô nghĩ rằng Jesse đã một lần hướng trái tim nó về cô.

Nó vẫn tiếp tục làm Koko khó chịu. Nhưng, cô cho rằng đó là điều không thể tránh khỏi. Thành bé cũng biết yêu. Dù nó định thể hiện bao nhiêu đi nữa thì tấm màn dày theo quanh trái tim cũng không cho phép nó làm điều đó. Sống lưng của nó nhúc nhích đến chừng nào nhỉ?

Jesse khóc như xé ruột gan. Rick chưa bao giờ nhìn thấy con trai trong tình trạng như thế này nên cứ ngây ra. Anh lúc nào cũng chẳng biết gì cả. Thế nhưng, anh luôn được gắn kết với Jesse, người kế thừa dòng máu của mình. Có lẽ sẽ đến ngày điều đó làm ọi sự trở nên thuận lợi.

“Jesse, cô sẽ đi khỏi đây. Nghe lời bố nhé. Cô cho cháu biết nhé, thực ra cô đã cố gắng để yêu quý cháu đấy.”

Jesse không ngẩng mặt lên và vẫn tiếp tục khóc, nhưng không còn âm thanh giống như dã thú rống. Koko buồn bã như khi bị thất tình. Nói chung, những người đàn ông mà cô có ý định gì với họ thường yêu quý cô, nhưng cô cảm nhận rằng không phải lúc nào mọi sự cũng được như ý mình.

“Koko, không thể thế được.”

Ngay khi nghe tiếng kêu của Rick, đôi chân Koko trở nên chân chừ trước việc bước về phía trước. Rick tuyệt đối không để sự mất bình tĩnh bộc lộ ra đáng vẻ, nhưng sự tuyệt vọng vang lên trong giọng nói của anh.

“Jesse, nếu bây giờ con không chịu nói gì thì mình lại chỉ còn có hai người với nhau thôi đấy.”

Koko hoàn toàn không mong đợi gì vào lời nói của Jesse. Cô biết rằng dù Jesse có định ngăn cô ra đi thì đó cũng chỉ vì bị bố thúc giục chứ không phải là hành động xuất phát từ trái tim nó. Jesse há miệng đứng đờ

ra. Cho dù có rời bỏ nơi đó ra đi thì Koko vẫn quyết định sẽ chờ đến khi nghe được câu nói tiếp theo của Jesse. Bởi chắc rằng đó sẽ là cuộc nói chuyện cuối cùng của Koko và Jesse.

“Con, con...”

Cùng với tiếng ọe, nó bắt đầu nôn ra một lô thứ đã ăn vào buổi trưa. Tắm tắm bị vậy bắn, Koko nhìn cảnh đó, quên cả lấy tay xoa lưng cho nó. Nó tiếp tục nôn với vẻ khổ sở, khi Koko sực tỉnh ra thì đã thấy máu đang chảy ra từ mũi nó.

Cô vội vàng lấy giấy ăn bên cạnh định lau máu mũi cho nó thì nó lại bắt đầu khóc với âm thanh như tiếng thú kêu.

Bãi nôn, máu mũi và tiếng khóc như thú kêu. Koko ngẩn ra. Khi cô đang còn luống cuống, không biết nên xử lý cái gì trước, thì Jesse nói.

“Con thích Koko. Nếu cô ấy thích con thì con cũng thích Koko.”

Lúc này, Koko nghe tiếng vỡ rắc của tảng muối. Trong lúc cô còn đang ngây người ra nghe âm thanh đó, thì Jesse đi vào phòng tắm súc miệng và chui vào phòng mình sau khi nôn tung tóe đồ ăn ra. Cô sực tỉnh khi nghe tiếng ai gọi mình, quay lại thì bắt gặp ánh mắt tươi cười của Rick. Anh đã ngồi xem cô và Jesse suốt.

“Chà...” Rick đứng dậy.

“Dọn cái chỗ này thì anh chịu thôi.”

Anh hất mặt về phía bãi nôn của Jesse để lại. Koko ngán ngẩm khi nghĩ đến chuyện mình phải dọn.

Thế là hôm nay không thể ra đi được rồi. Cô có cảm giác mình đã bị mắc kẹt vào sách lược của hai cha con nhà này rồi. Cô đành quyết định chuẩn bị tư tưởng bỏ thời gian dọn dẹp cái bãi đó. Nhưng, trước hết cô phải hỏi Rick một chuyện đã. Đó là tối hôm nay anh đã ở với ai. Anh phì cười, nói ở một mình, thế là Koko bèn thuật lại lời của Jesse.

Rick trề môi, làm mặt hề, nói với Koko đang thật sự cố gắng kiềm chế tức giận.

“Anh có còn trẻ gì đâu.”

Cô đã để lỡ mất cơ hội đi khỏi căn nhà này như vậy đấy. Anh để lại câu nói lát nữa vào phòng ngủ nhé và đi vào phòng tắm. Đối với Koko đang còn dọn dẹp cái bãi bẩn thỉu, đó quả là đề nghị hấp dẫn gấp hàng chục lần việc rời khỏi nơi này.

11. Chương 11

BUỔI SÁNG HÔM SAU, KOKO TỈNH GIÁC bên cạnh Rick. Ngó vào phòng Jesse thì nó đã không còn ở đó nữa, trên bếp còn vung vãi những mảnh vụn ngũ cốc chứng tỏ nó đã ăn sáng. Koko nhớ lại Rick tối qua. Cơ thể anh bao bọc, dịu dàng mang lại tình yêu cho Koko đã mệt mỏi vì trải qua vô số sự việc xảy ra kể từ khi bắt đầu chung sống với anh. Dù trong chuyện chăn gối của hai người không còn niềm vui cuồng nhiệt của thời kỳ mới gặp gỡ, nhưng Koko thấy thanh thản như đã trải qua cuộc đời mình trên chiếc giường này suốt từ lúc chào đời. Lâu rồi cô mới lại nằm trong chăn gối riêng mình Rick. Ở đó không hề có khuôn mặt của Jesse. Sau khi Rick ngủ say, cô châm điếu thuốc lá, ngắm anh ngủ với tâm trạng vô cùng thư thái. Chính là cảm xúc này, cô nghĩ. Mình bỏ cuộc sống có từ trước đến nay để ở bên anh ấy chính là vì cảm xúc này đây, cô tự bằng lòng. Liệu trong số những người đàn ông mình gặp gỡ từ trước đến nay đã có ai mang lại ỉnh cảm xúc này chưa? Nó giống như cát trong đồng hồ cát vậy. Chiếc đồng hồ cát bị dốc ngược. Không thể biết đầu nào mới thực sự là đáy. Chiếc đồng hồ cát bị dốc ngược chẳng biết tự lúc nào đã không còn bị ngược nữa. Dòng ký ức của cô cũng lặng lẽ chảy xuôi, chảy ngược.

Jesse về nhà vào giờ ăn trưa, cư xử như chẳng hề có chuyện tối qua. Nó đường hoàng đánh sạch phần ăn trưa mà Koko nấu, nói một tiếng “cảm ơn”, rồi lại ra khỏi nhà. Koko chỉ biết thần thờ nhìn nó. Không

thể có chuyện thằng bé này quên mất chuyện xảy ra tối qua. Cô đã thấy được Jesse dự định chấp nhận cô, nhưng không hiểu nó làm điều đó xuất phát từ suy nghĩ gì. Tối qua, nó nói rằng nếu Koko thích nó thì nó cũng sẽ thích Koko. Nó thật ranh ma. Rốt cuộc thì phải chăng cô phải cố gắng để được nó thích? Vậy mà trước đây cô vẫn xem thường những người phụ nữ phải nỗ lực để được yêu.

Rick đang chuẩn bị đi làm. Có vẻ như anh biết Koko đã ngủ say sưa trong vòng tay mình nên đang kiểm tra giấy tờ dùng cho công việc ban đêm anh mới bắt đầu trong thời gian gần đây mà không lo lắng gì cả. Anh cho rằng chỉ cần Koko mỉm cười và Jesse không gây chuyện là mọi sự trong cuộc đời của anh sẽ ổn thỏa. Đối với anh, ổn thỏa chính là hạnh phúc. Koko không giận anh. Giá mà giữ được thái độ bình thản như anh thì có phải mọi sự đã thuận lợi hơn không. Thán phục là cảm nhận của cô dành cho anh. Cô cảm thấy mình dạo này yếu đuối quá. Cứ nhìn Rick là lại bực mình với sự yếu đuối của mình.

Hễ Rick đi làm là Koko lại im lặng cùng ăn tối với Jesse rồi đọc sách một mình. Cô tránh nói chuyện với Jesse. Mỗi khi bắt gặp ánh mắt như muốn nói của nó, cô lại bối rối nhìn xuống đất. Chuyện này giống hệt như cô thiếu nữ lần đầu biết yêu. Điều đáng ngạc nhiên là cô cảm thấy thẹn thùng khi biết Jesse đang nhìn mình.

Jesse nhìn cô với vẻ lạ lùng. Sau khi nó ngừng các trò nghịch ngợm, chọc phá dành cho cô, cô bắt đầu lảng tránh nó. Kể từ khi nhận ra điều này, Jesse không đánh thức cô nữa mà bắt đầu tự chuẩn bị bữa sáng ینh.

Koko từ trong giường nghe thấy tiếng Jesse chuẩn bị bữa sáng, nhưng cô không muốn dậy. Dù vậy, qua âm thanh đó cô vẫn biết rõ nó đang làm món gì. Cô không biết tại sao mình không dậy đi vào bếp và giúp nó một tay. Cô chỉ muốn lảng tránh ánh mắt nó. Cô chẳng hề muốn biết mình hiện ra như thế nào trong mắt nó.

Mãi đến khi nghe tiếng đóng cửa sau khi nó đeo cặp lên lưng và ra khỏi nhà thì cô mới lại chìm được vào trong giấc ngủ. Bản thân cô cũng không biết tại sao mình giữ thái độ như vậy. Cô chỉ biết mùi mồ hôi của Rick sau khi mệt mỏi trở về từ công việc ca đêm khiến cô an tâm ngủ thiếp đi.

Đêm đó, cô chợt tỉnh giấc vì tiếng còi xe cứu hỏa báo cháy. Có vẻ như đám cháy phát ra ở cùng phía nhà họ, giọng những người hàng xóm đi xem đám cháy vang lên ở bên ngoài. Cô rúc vào chăn, đoán chắc không phải là đám cháy ghê gớm gì lắm, nhưng tiếng người láo nháo bên ngoài làm cô mãi không ngủ được. Cô hơi sợ vì có sự cố xảy ra gần nhà vào buổi tối khi Rick đi vắng. Cô nghe thấy giọng phấn khích của anh hàng xóm Steve. Đôi mắt cô đã tỉnh ngủ hẳn. Cô đang trở mình mấy lần liền thì nghe có tiếng gõ cửa, Jesse vào phòng mà không đợi cô trả lời. Cô đoán chắc là cu cậu sợ nên không ngủ được và thấy rõ vẻ tò mò trên mặt nó. Giọng nó hào hứng.

“Koko, đi xem cháy nhà không? Nhất định là cháy to đấy.”

“Lạnh lắm.”

“Xem từ ban công được mà.”

Cô miễn cưỡng dậy, choàng cái áo khoác dài vào. Kể ra thì cô cũng muốn biết đám cháy lớn cỡ nào.

Họ đi trong phòng mà không bật đèn nên cô va vào chân bàn, ghế hai ba lần. Cô xuyết xoa. Jesse thấy vậy bèn nắm lấy tay Koko, hào hứng kéo cô đi vội đến bên cửa sổ. Nó không hề để ý đến việc đang chạm vào tay Koko.

Koko cứ phó mặc cho Jesse dẫn dắt. Cô nghĩ tay mình đang nóng bỏng, nhức nhối. Bàn tay nó được sử dụng đơn thuần để dắt cô đi. Tay nó hóa ra không nhỏ tẹo nào, mà cũng không mềm mại hơn tay Koko. Tay nó gân guốc như tay người đàn ông trưởng thành. Cô thả lỏng bàn tay ẩm mồ hôi của mình để Jesse không nhận ra sự ngạc nhiên đó.

Khi ra đến ban công thì thấy ngọn lửa ở xa hơn cô tưởng. Nhưng đám cháy khá lớn, ngọn lửa chưa được dập tắt bốc lên cao nhuộm đỏ bầu trời. Anh hàng xóm Steve đứng trên con đường dưới căn hộ đang kể oang oang về ngọn lửa đã bốc lên từ cửa hiệu như thế như thế. Jesse đắm đắm nhìn như bị thôi miên ngọn lửa bốc lên trong thành phố. Đáng vẻ thật vô tư, khiến nó trông rất thuần khiết. Lúc này Koko đã nắm lấy bàn tay Jesse. Duy nhất có bộ phận đó trên cơ thể nó là ấm áp.

Xe cứu hỏa hết đến rồi đi bao nhiêu lượt. Koko thấm lạnh nên khoanh tay trước ngực. Nhìn Jesse thì thấy nó mặc độc một chiếc áo ngủ pyjama. Nó không cảm thấy lạnh. Koko không thể cất tiếng gọi Jesse đang còn mãi nhìn ngọn lửa.

“Cô sợ à?” Jesse hỏi như vừa nhận thấy Koko.

“Lạnh thôi.”

“Nói xạo. Thật ra là cô sợ phải không? Phụ nữ lúc nào cũng thế. Sợ hãi, rồi khóc lóc, rách việc lắm.”

“Cô không sợ đâu. Cháy ở xa mà. Nhà mình cháy làm sao được.”

“Hừm, sợ mà còn bày đặt. Không sao đâu. Có cháu ở đây rồi. Không có bố thì vẫn có cháu.”

Suýt nữa thì Koko thốt lên. Jesse đã nhìn thấu sự yếu đuối của cô. Cái thế của cô người lớn và đứa trẻ nhỏ đã bị đảo ngược trong nó. Chẳng biết từ bao giờ, trong con người của Jesse quan hệ giữa những người phụ nữ yếu đuối và đứa con trai bắt đầu trưởng thành. Nó đã hiểu được cô, người đang trong tình thế nguy hiểm phải xa rời người đàn ông mình yêu, mà điều đó lại phụ thuộc vào tâm trạng của chính mình. Nó đã bắt đầu học được nghĩa vụ của người đàn ông là phải bảo vệ kẻ yếu đuối. Nhất định là nó đã nhìn Koko cố gắng lảng tránh ánh mắt mình và học được điều này.

Koko mang một tâm trạng phức tạp. Dù biết cô không thể trở thành mẹ nó, Jesse vẫn đối xử với Koko như một quý cô ở bên cạnh nó và bố nó.

Gánh nặng trong tâm hồn Koko bỗng được tháo bỏ. Cô cảm thấy những từ ngữ trước vẫn luẩn quẩn trong cô, nay trơn tru đi ra khỏi miệng mình.

“Cô không muốn trở thành mẹ cháu đâu.”

“Biết rồi mà. Cháu cũng có mẹ hẳn hoi cơ mà. Cô là bạn gái của bố chứ.”

“Cô yêu bố cháu đấy.”

“Cái người uống như hũ chìm ấy được ở điểm nào cơ chứ?”

“Cháu chưa hiểu được đâu. Vẫn còn là nhóc con chưa biết mùi phụ nữ cơ mà.”

“Hừm? Hay là cháu sẽ làm pêđê.”

“Gì cơ??”

“Cháu đùa đấy. Ôi, chán quá. Lửa tắt hết rồi.”

Mình vừa nói chuyện như thế này với Jesse! Koko thấy muốn khóc. Điều mình vẫn luôn mong muốn chính là điều này đây, cô nghĩ. Điều cô mong muốn không phải là việc được cảm ơn vì đã chăm sóc không công cho Jesse hay là việc được nó ngưỡng mộ như người mẹ. Cô chỉ muốn được nó đối xử như một người phụ nữ thôi.

Hai người rời ban công quay vào phòng. Lần này thì Koko đẩy Jesse từ phía sau lưng. Cơ thể nó gầy nhom, xương sống lưng được kết nối từ những đốt xương nhỏ chạm vào lòng bàn tay cô. Không phải oán hận, cũng không phải yêu thương. Chính lần này, Koko đã cảm nhận được đó là xương của con người.

Trước khi ai quay về phòng người nấy, Jesse nói chúc ngủ ngon và đóng cửa phòng, nhưng rồi lại mở cửa thò đầu ra ngó Koko.

Koko ngoẹo cổ tỏ ý lạ lùng thì Jesse nhoẻn cười về ngưỡng ngưỡng, nói:

“Cô, phụ nữ tuyệt đến thế nào?”

Cô suýt phì cười nhưng cố nhịn. Chắc lời nói của bố sẽ đọng lại trong tâm hồn cho đến khi nó hiểu được. Cô mỉm cười đáp lại.

“Nam giới cũng tuyệt lắm đấy.”

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lung-cua-jesse>